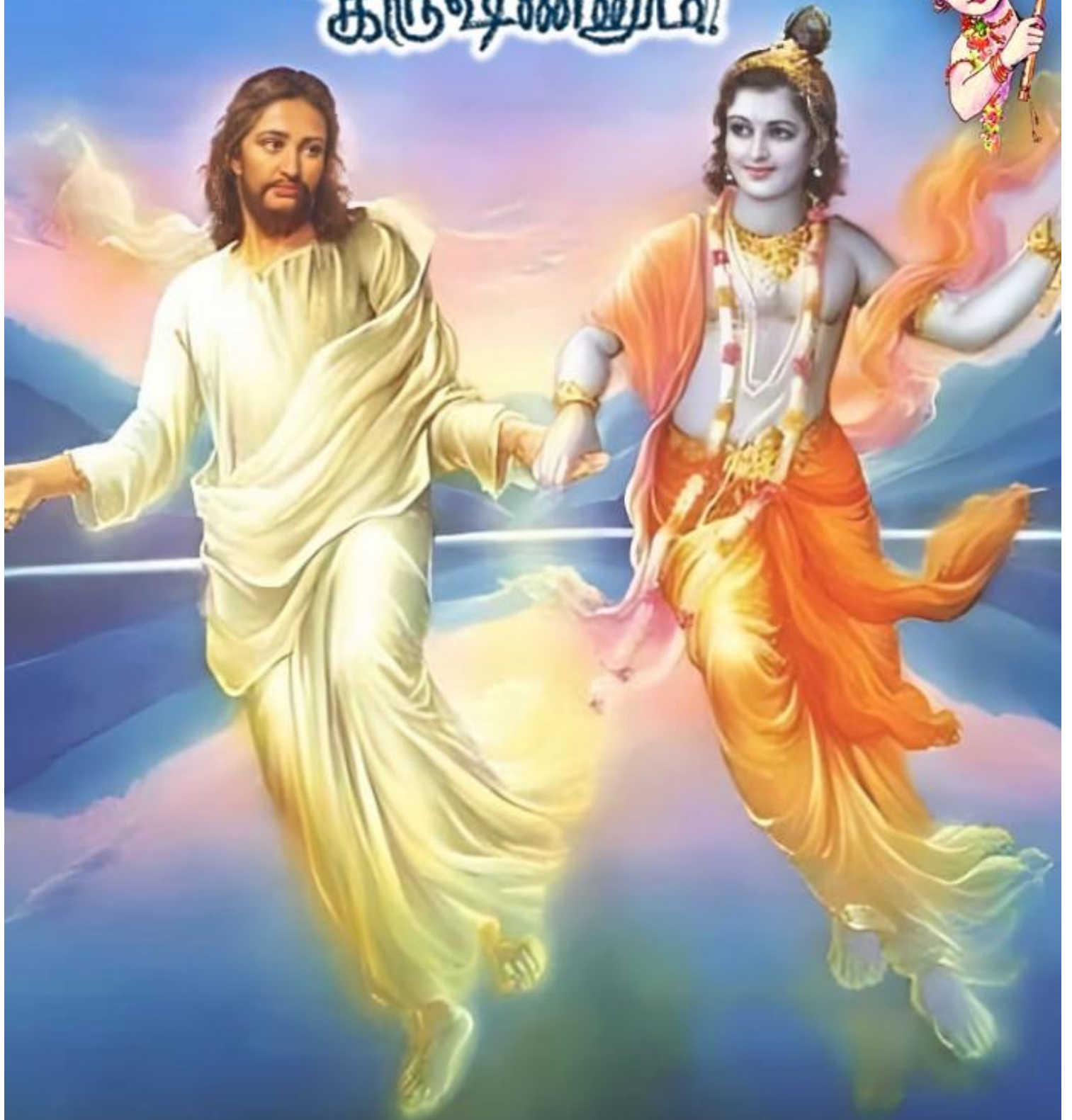


“கிறிஸ்துவும்”!!  
“கிருஷ்ணனுடும்”!!



பூஜ்யஸீ சத்ருகு தூளி பஹ



“கிறிஸ்துவம்”  
“கருணாமயம்”

## பொருளடக்கம்

1. சுகப் பிரம்மம்-----1
2. கிறிஸ்துவம், கிருஷ்ணனும்-----16
3. காலதேவனும், ஓர் பைத்தியமும்-----46

எல்லாம் நீ!



(ஸத்திய வாக்கை)

ஸத்தியம் பேசு.

தர்மம் எசும்.

நாவை அடக்கு.

கருணையோடு உதிக.

ஸத்தியம் பேசுகால் ; தர்மம் நில்லெனும்!

“ஸ்ரீராம், ஜெயராம், ஜெயஜெயராம்”,  
அகம்பிரம்மம் ஜெகம்பிரம்மம்!  
“அகமே எல்லாம்!”  
“ஜெகம், பரமும், ஜ்வர்கரும்”  
“சிறிதும் இல்லை”

“சுகம்பிரம்மம்”

அன்பும்! அறிவும்! அடக்கமும்!

நிறைந்த ஆனந்தாஸ்ரம, அன்பின் குடி ஆய்,  
கிளைந்த குடிந்தைகளே!

உங்கள் புலனடக்கமும்,

நாவடக்கமும், கிளைந்த தன்மையாவும், ஸத்திரூ  
பக்திசேவா மகிமையிலுளும், மனநலனும் ஆகிய

சுகமும் பெற்று, “ஸ்வயஞ்ஞானபூதி”

பெற்று பரம்பிரம்மானந்தசுகம் பெற வாழ்த்துகிறோம்!



2

கருத்து நிறைந்த கதை கேட்கும்  
பிரம்மானந்த குறுந்தொகை!

ஓர் உணர்மைச் சம்பவம் நடந்த அடீதநகரையி  
குடிலும் உங்கள் உணர்வால் உணர்ச்சு!

1. "ஸ்தல வரலாறு"

"முத்துநகர்" என்றும் "தூத்துக்குடி" என்றும்

புராணம் பெயர் பெற்ற இடமானது, ஓர் ஞான வரலாறு  
பெற்ற ஸ்தலமாகும். அதன் புராணம் பெயரானது,

"கிருமந்திரநகர்" ஆகும்!

இங்கு ஞானரீதியாகிய "நான்கு மஹாவாக்கியங்  
கூறும் விளையாடிய அடமாகும். எப்படி என்றால் ஓர் கால் ஓர் தாள்  
இங்குள்ள சமுத்திரக்கரையில் "சங்குமுகம்"

"பூவரக" மரத்தின் கீழே (தேவலோக அரசமரமாகும்  
அரசமரம்) பரமேஸ்வரன் தன் சதுரேவியாடியார்வதி தேவி

யாருக்கு, நான்கு மஹாவாக்கிய ரகஸ்யங்களையும், மஹாரகஸ்யமாக  
எவரும் அறியாமல் பிரம்மமூர்த்திமாம் அதிகாரி

கீட்டுர் சொல்லி விளக்கம் தந்து கொண்டிருந்தார். "3 to 6"  
அதுசமயம் பரசொருபத்தின் கருணையால் ஓர் "கிளி"  
யானது அதன் ரகஸ்யங்களை கிரஹித்துக் கொண்டிருந்தது.



# 2 “திருஅவதாரம்” 2. “மஹாவாக்கிய”

ரகஸ்யங்களை கேட்டமாத்திரத்தில் அந்த நாலா  
தீயர சொடுப கருணையால் அக் கிளியானது “நானக் கணிக்ரு”  
பக்ருவமாகி விட்டது போலும்? (அக்கணி விளையதந்த ஓர் மடம் தேவை)  
அவ்விடத்தைத் தேடி அக்கிளியானது தனது சிறகுமீது அடித்துக்  
கொண்டு பறந்து சென்றது. அச்சந்தத்தைக் கேட்ட நம் பீயர  
மேல் உரன், ஆகா! ஏதோ ஓர் ஜீவன் நாம் நம் தேவிக்ரு சொண்மைவ  
களை கேட்டுக் கொண்டு இருந்தது போலும் என உணர்ந்து;

## “அது காயா?” “அது பழமா?”

என பரிசுடிக்ருக்ரு நிமித்தம் விளையாட்டார்த்தமாக தம் திரி சுவத்தை  
அக்கிளியின் நிமித்தம் பிறையாகித்தார். அத்திரி சுவம் அக்கிளியை  
பிரபலக்ருகொண்டு வந்தது! பறந்து வந்த கிளியின் “நர்மதை”  
நகர்க்கரையில் ஸ்ரீ உவத வியாசர் ஆஸீரமத்தில் அவருடைய மனைவி  
யின்மடியில் வந்து விழுந்தது. ஸ்ரீ வியாசரின் தர்மபத் தினி அன்  
றைய பூ ஜைக்காக புஷ்பம் தொகுத்துக் கொண்டு இருந்தார். தன்மடி  
யில் விழுந்த கிளியை ஆதர போடும், அன்போடும், தடவிக்ருகொடு  
த்தார் அந்த அம்மையார். அடுத்த கூடணம் அக்கிளியானது,  
தன் புத டடல் விட்டு விட்டு ஸ்ரீ இறைவன் கருணையால் ஸ்ரீவியாச  
ரின் தர்மபத் தினியின் கர்ப்பத்தில் புகுந்து கொண்டது. இறை,  
பர கருணையால், அக்கர்ப்பம் சாதாரண ஜீவர்களைப் போல,  
பத்துமாதத்தில் பூர்த்தி ஆகவில்லை. வருஷம் ஒன்று கிரண்டுள்ள  
கழிந்து கழிந்து 16 பதிற்று ஆண்டுகள் ஆர்த்தியாயின.  
ஸ்ரீவியாசரும் அவர் தர்மபத் தினியும் ஆச்சரியம் அடைந்தனர்.



2

அக்குருமாநாவுக்கும் எந்தபாரமோ, உபாதைகளோ, அசௌகரியங்களோ, ஏற்படாமல் ஆனந்தமும், சுகமும், தான் ஏற்பட்டது. பதிலைய ஆண்டுகள் பூர்த்தியானதும், பந்தியாசர் அதன் ரகசியங்களை உணர்ந்தவராய், திரிமூர்த்திகளையே வேண்டி அடைந்தருளினார்.

பந்தியாசரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, திரிகர்த்தாக்களும் பிரஸன்னமானார்கள். அவர்கள் இயற்கும் அக்கர்ப்பத்தின் பூரணநிலையை உணர்ந்தனர். அம்மேகும் ஓர்மித்த, அக்குத்தந்தைய வெளியே வரும்படி அடைந்தனர். அக்கர்ப்பத்திலிருந்து ஓர் குரவீமடமும் வந்தது. அதாவது?

ஓளம் அன்னையே! எம் தந்தையே! துரி மூர்த்திகளே! பந்தியாசரின் உரணின் திரிகூலம், எம்மை விரட்டி வந்தது. அதிலிருந்து ஆஸ்ரமவாசலில், எமக்காக காத்திருக்கிறதா? அல்லது அதுபோல விட்டதா? என்கேட்டது!

பந்தியாசரின் சொன்னார்:— ஹே குத்தந்தாய்! **சுகம்! சுகம்!** (இது எம்மவருமானால் அக்குத்தந்தைக்கு வந்த நாமா **சுகம்! சுகம்!** அதாவது **“சுகப்பிரம்மம்”**) “அனந்தம் நவமே! அது சுகமே!” நீதாராளமாக வெளியே வரவாய். எந்த திரிகூலம் உன்னை விரட்டி வந்ததோ, அது எம் கரங்களில் இருக்கிறது. அது இனி உன்னை ஒன்றுச் செய்வாது. எம்மூலமாக வேதாந்த ரகசியங்களைக் கெட்டு உணர்ந்த நீ, தாமான்யனாவில் “சுகசொருமானா, பிரம்மானந்தமே! நாங்கள் மேகும் உனக்காக காத்திருக்கிறோம் என்கும்.

அக்குத்தந்தை சொன்னது:— உவகை ஆரும் திரிகர்த்தாக்களே/யாம் கோரும் வரம் இதுதான். யாம் அக்கர்ப்பத்தி விட்டு வெளியே வந்தமறுபடியும், எம்மை வெகும் காண்படியாது. நானியர் அறிவுக் கண்ணுக்கு மட்டும் புலப்படுவாய். யசுமாலி கரக்கும் நேரம் கூட ஓடுகிடத்தீர், நிலியாக சிந்த மட்டேமும் காந்தறயப் போவ,



2

எங்கும் சஞ்சாரம் செய்யதுவும், கூட்டிட  
குரல்க்கு, ஏன்? ஏன்? ஏன்? என்று கேட்பதுவும்,  
சுடரம், அசுடரம், ஆகிய அனைத்திலும் நீக்க மற  
நிறைந்திருப்பதுவும், தன்னை உணர்ந்த பங்கே  
ஆன்மாத் களின், **பாடல்களும்**,

“எம் சொபேமாக இருந்த வேண்டி” என்கேட்பது அங்கு உந்த!  
அம்மேலும் “ததாஸ்தி” என்றனர் அனைந்த குரலில்.

அடுத்த கூறலே அங்கு உந்த 16. பதினறு வயது வாலியைக்  
“பிறந்த குழந்தை தோற்றத்தில்”, தீர் **“அவதானாக”**

**“சுகப்பிரம்மம்”** என  
அவதரித்து அந்த  
விதமே சஞ்சாரம் செய்தது. சஞ்சாரம் செய்து தொண்டிருந்தது

3. **“பரிபூரணம்”**!!

வெற்ற தாய், **“குழந்தாய்”** என்றார்!  
அங்கு ஆனந்த குழந்தை, **“ஏன்? ஏன்? ஏன்?”** என்றது!  
அந்த “ஏன்” என்ற கேள்விக் கு அந்தாயானவள் எந்த பதிலும்  
சொல்ல கியவ விலிடி! “ஏன் என்ற கேள்விக் கு பதில் இல்லை”  
அக்குழந்தையோ, **“வேண்டாத வேண்டாம அற்றது”!**  
அக்குழந்தையோ, **“விருப்பம், வெறுப்பும் அற்றது”!**  
அக்குழந்தையோ, **“பேதா பேதம் அற்றது”!**  
அக்குழந்தையோ, **“நன்மை தீமையும், இன்பமும் துன்பமும் அற்றது”!**  
அக்குழந்தையோ, **“நாம, ரூப, குணம், குறி, அற்றது”!**  
அக்குழந்தையோ, **“பிறம் பிறப்பற்றது”!**





யின் அக்ஷரத்தை, "ஆந்தாய்" என அழைத்ததும்,  
**என்?** என்று கேட்ட காரணம் என்ன, எனக்  
 கேட்கவாம்?  
காரணம்?

அதை ஆந்தை என யாம் சொன்னது, வாக்கியார்  
 தீதமே தவிர அது வசதியார் தீதம் இல்லை!  
 அது நாம் அதுவாக இருக்கிறோம், என்ற "ஓரே" இயக்குதல்  
 மட்டும் உண்டு. மற்றைய ஒன்று இல்லை யென்றே சொல்லவாம். இங்கு  
 பெற்றதாய் எனும்; பெற்ற தந்தை யென்று; நான் வராதிகள்  
 எனும்; யாம் கூறியது **"கதைதயின்"** நிகழ்தமே  
 தவிர, அப்படி ஒன்று இல்லை யென்றே சொல்லவாம். அதன் கார  
 ணம், அதை எழுது யாம், ஓர் **"தோற்ற"** மாத்திர  
 மாகவே இருக்கிறது. இதை யடிக்கூட நீங்கள் அனைவரும்,  
 வாக்கிய விளக்கத்திற்காக ஓர் **"தோற்ற"** மாத்திர  
 மாகத்தான் இருக்கிறீர்களே தவிர, உண்மையில் இல்லை யென்றே,  
 பிரமாணமாகச் சொல்லுவோம்.  
இதன்முடிவு எப்படி எனில்?

அக்ஷரத்தையிடம் வேறு எதுவும் கேட்க முடியாது!  
 காரணம் **"கேட்பவனும் ஒன்றே"**

” **"சொல்லும்பதிலும் ஒன்றே"**

” **"அங்கு இருப்பதும் ஒன்றே"**

அங்கு **"இரண்டில்லா"** தன்மையினால், சொல்லிவரும்  
 கேள்வியும் பதிலும் தவிர, வேறொன்று இல்லை யென்றாம்!



2  
இதைத் தான் எம் ஸ்ரீதாய மானவர் தம்  
பராபரகீகன் ஸிடவ் சொன் லர்!

**“அங்கமே நின்வடிவான  
சுகர்சூய்பிட  
நீளங்குமே என்னை? என்னை?  
என்றெதன்னை பராபர  
மே!”**

என்ற தாமச் சொல்வார்கள், ஸ்ரீமஹான்கள்! மே!  
ஓர் உள்கருத்திவ், ஸ்ரீமத்பாகவதம் என்ன சொல்கிறதென் றுவ்?  
“இது உவமையே தவிர, உண்மையல்ல!”

நாம ரூய குணம் குறிகடந்ததும், மனவாக் குக்க எட்டாகதுமான  
காலம் கடந்த அந்த காவாதிதமான **“பாசொருபத்தை”**

வாக் கியமாக் “பிரம்மானந்த சகுத்திரம்”, என சொல்வதுண்டு!  
1. அந்த பிரம்மானந்த சகுத்திரத்தின் **“காற்று”** (கடல் காற்று)

பட்டமாத்திரத்திலி விரம்மயத்திர றகிய ன் நாரதர், ஸ்ரீபகவத்  
யித் தய்யிபித்தி, திரிவோகசஞ்சாரியாய், சஞ்சாரம் செய்து  
கொண்டிருக்கிறார், நிலி இலிவாஹ்!

2. அந்த பிரம்மானந்த சகுத்திரத்தை சற்று அருகிலி சென்று  
சுகர் **“அறிவால் கண்டுணர்ந்தார்”** அத்தன்மை

யிலி; அவர் சஞ்சாரம் பிறந்திருந்ததே தோற்றத்திலி ஓர்  
**“அவதூதாய்”** கிளியகமம், மனித உயும் உடைய  
மரம், செடி, கொடி, புல், மூண்டு, மலி, கல், மண், ஆகிய சஞ்சாரம்  
செய்யாததான, அனைத்து அசேதன வஸ்துக்களிலும் நிறைந்தது.



2

ஆகவே எங்கு நின்றும் புலனடக்கத்துடன்,  
 ஓர் மையுடன், அழைத்தாலி, அகரவது **சுகா**  
 என அழைத்தாலி, மேலே கூறிய அனைத்துய், தன்ம  
 சொடுபமானி கியயி, ஏன்? ஏன்? ஏன்? எனக்  
 கேட்கும். ஆகவே சுகர் சுக சொடுபமானி!

ஆகவே அந்த பிரம்மாணந்த சமுத் திரத்தி, **ஓர் கையுள்,**  
 (சிறிதளவு) எடுத்த உண்டார், **சுகா சிவம்!**

ஆகவே சுகா சிவம், சந்தி சிவமாக, சூழ் பரம் பொருளாக, அசையாத,  
 அசைக்காததான, அசைக்க முடியாததான, **பர சொடுபு** ஸ் திதியான,  
 நிலிபெற்று அனைத்து அண்ட ரண்டிண்ட பிரம்மாண்டங்க ளிலும்,  
 சுகரம், அசைரம், அனைத்திலும், 84 வகை தீயலோக நிறும், 108  
 நாடகமடம் சிவ்யமடம்

**பார் க்கும் இடம் எங்கும் ஓர் தீக்கமற  
 நிறைகின்ற, பரிபூரணனந்தமே**!!!!

என்ற நிலி பெற்று விட்டது.  
 இந்த சுகம் பிரம்மத்தை பற்றிய ஓர் கதை சொல்வதுண்டு.  
 "கதை உண்மை யில்" ஆகும் கதையின் **கருத்து உண்மை**  
 ஆகவே எங்கு அனச் சொலிவங்களை!

கருத்தை மட்டுமே எடுத்துக்  
 கொண்டு, கதையை மறந்து விடவும். கதை கதையாக இருக்கிறது.  
 உங்களை **ஸ்வய அனுபவத்தினை** கூட்டுபதால், அவன்யம் தேவையி  
 படுகிறது. **நீங்கள் அனைவரும் திண்ணை** கம், கதை கேட்கும்  
 குழந்தைகளாகவே இருப்பதால், உங்களுக்கு கதை வேண்டியே,  
 கருத்தை போலீசீக வேண்டி யுள்ளது. இதன் கதை உங்களுக்கு **மனை**  
**தீயினாயின் விளை சொடுபம்**. கருத்து எங்குடைய அசையாததான,  
 அநிவு சொடுபமானி கும் இதை கருத்துடன் கதை கேட்கவும்!



2

பந்வேத வியாசரின் தர்ம பத் தினியின் கற்  
பத்திலி, 16 பதினறு ஆண்டுகள் கிருந்து, அவருக்கு  
எந்தவித உபாசகமும், திகாருக்காமல், வெளி  
யேறிய சுகவ்யிரம்மம் “கிரி மதத்துடனும்”  
“மாரித உடனும்” வெளியேறிய உன் தர்

பந்மாரா பந்விதா கிருவரையும் நோக்காமல், தமக்கு  
அருளாகி வடிவதிய ஸ்திரிகரீர்த் தாக்களையும் நோக் தாமல்,  
பரம்பரம்மானந்த சொகுபமாத டேயம் க் கொண்டிருக்கிற-

“போய் தொண்டி ருக்கிறது!”

வெற்றதாய், சுகா! சுகா! என அழைக்கிறார்!  
அக்குத்தை நவமே, அது சுகமே, என ஒலித்துக் கொண்டு வெளியேறிய  
உடைய குந்தையும், சுகா! சுகா! <sup>என</sup> அழைத்துக் கொண்டு வந்து சென்றார்.  
அக்குத்தை நவமே, அது சுகமே, எனவும் மறு மொழி கூறவில்லை!  
ஏன் என்ற கேள்வியும் கேட்கவில்லை. மொறானந்த உபாசகமே  
சென்றது. அதை உரியாசனம் விடவில்லை. யின் தொடர்ந்து  
குத்தையை அழைக்க வண்டியின் சென்றார்.

“ஆறவ் திங்கு சூர் ஆச்சரியம்!”  
**“ஆறவ் உண்மை”**!!

என் அருமை செலியங்களை!

அவ்வனத்திலுள்ள அனைத்து  
மரம், செடி, கொடி, புல், ஆண்டு, மலி, கல், மணல், குதவிய  
அசேதனம் பெருகிறது, ஏன்? ஏன்? ஏன்? எனக் கேட்டதே  
தவிர, “ஏன் அழைக்கிறது?” என எதிர்ப் கேள்வி கேட்கவில்லை!  
ஏன் அழைக்கிறது? என்கே எனக்கு அழைக்கிறது? என்கே கேட்டால்,  
அங்கு அவர் குதவிய சூர் பதில் சொல்லுவார். அங்கு யாக்கு யினினிய்  
பிரிந்த விரியாட ஆறவ் வினம் அப்படி யாக்கு வினியாடி துவி  
**“பிரகாரம்”** ஏற்படும்! அந்தவிதமாகக் கால் விவகாரம் (பிரச்சனை)



உருவாகியும் உவகாரம் ஏற்பட்டு விட்டால்,  
அங்கு "நாம, நிய, குணம்" அவன்யம் வந்தேனும்!  
ஏன்? எதற்கு? எப்படி? என்ற கேள்விகளோ,  
"நாம, நிய, குண, சேற்றமாதம்!"

"புண் என்மடலைக் கேட்டால்" அதன் பொருள் என்னவென்றால்  
"இய்யோதுவான் அவசரம்? சிவமா சுகமான இரு, என பொருள்படும்!  
என்ன? எதற்கு? எப்படி? என்றால் அது **எழுச்சி** ஆகும்!

அதுசமயம்!

சிலகந்திரவ யணிகள் ஓர் நீர்த்தடாகத்தில், வஸ்து  
பூனர்களால் குளித்தல் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள்  
"பூர்வமுண்ணியம்", நம்சகப்பிரம்மத்தை, தரிசிக்கும் பாக்கியம்  
பெற்றுள்ளனர். ஆகவே அவர்கள் தம்மை மறந்து, அதாவது தாம்  
**"பெண்"** எனப்புகழ்ந்து, சுகப்பிரம்மத்தை **"ஆண்"** என்  
பதையும் மறந்து, அவனை **"புருஷோத்தமமுகவும்"**,  
அதாவது அவனை **"பரமாத்மாவாகவும்"**, தங்கள் ஜீவகளை கிடைத்த  
**"ஆத்மா"** ஆகவும் உணர்ந்து, "அந்தநிஸியில்"  
(நான், என்னை, என்னுடையது, மாணம், அயமானம், சீடு, சுரண, லாசு,  
வெடகம், ஆயு, காரண, குணங்கள், கிணைகள் கிருந்தால் அவைகள்,  
**"ஜீவாத்மா"** எனப்படும்!

மேலே உள்ள எந்த குணதோஷங்களும் இன்றி, அனைத்தும்  
கிறைவலையைத், அனைத்தும் கிறையனே, நானும் கிறைவலுக்கு  
அன்னியமில்லை, நானும் அனைத்தும் அந்த பரமாத்மாவை அன்னியம்  
இல்லாதே, என அறிவுபூர்வமாக **"ஸ்ரீயய அனுபவத்தில்"** உணர்ந்தால்

அவைகள் **ஆத்மா** எனப்படும்!

இவ்விரண்டும் பேதம் அற்ற நிஸியம், குற்றம், குறை, அற்ற நிஸியம்,  
விருப்பு, வெறுப்பு, அற்ற நிஸியம், **பரமாத்மா** ஆகியனும்  
கிரஸ்துவநம்பிக்கை, அவை **பரமாத்மா** ஆகியனும்



2

அந்த நெய் கறியில், கந்தர்வக் கன்னிகள்  
என்று பேசும்பொழுது பெண்கள், தாங்கள் அனைவரும்  
“**ஆத்ம**” ஸ்ரீமதாயு: சுகப்பிரம்மம் என்ற  
“**பாமாத்ம**” ஸ்ரீமதாயு: வணங்கும்

நிமித்தம், இலத்திரை மீட்டு கற்றக்குவந்து; இருகரம் களையு  
கிரகன்மேல் கூப்பி, அஞ்சலியஸ்தர்களாய், பிரமபாவனம்  
செய்து தொண்டார்கள்

அதேசமயம்!

சுகப்பிரம்மத்தை தமது மகனாக, (பாசம்) பாவனை செய்து நியமி,  
தம்மகன் காணவேணும், அவன் எணக்குவேணும், (பந்தவதலவாடு)  
அவன் என்னுடைய மகன், (அமிமனம்) அவன் எணக்குரியவன்,  
(அவ்வகாரம்) அவன் சூர் ஆண் மகன், (பேதம்) மேலும் அகீதமான  
“விரும்புகை” தேடி, பின்னல் சந்ந தூரத்திலி வந்து கொண்டு வருந்  
தார் நம் வேத வியாசர்

தும்படி எழுதியதற்கு; டவிகள் பாகம் கொட்டுபுண்ணிம்  
கோல திருமம் காணம்: - வியாசர் “சூர் ஸ்துக்கு” வியாசர்  
வேதவிகளை நான்காக நமக்காகவகுத்துக் கொடுத்த “சூர் தீர்க்க  
தரிசி” “மஹாநாராணி” “சூர் ஸ்துதியசீரர்” அவரை கம்படிதாழ்த்தி  
(யாதி எழுதினல்) இவ் குற்றம் கில்லி. அது காய்ந்த வஸ்துரத்திலி,  
எய்யடி தூளி படியாதே, அந்த நியாயம் மெய்யம் “ஆத்ம நாரா  
சாதனயின்” நிமித்தம் **இந்நியாயம் இராது**

ராணவங்களுக்கு எச்சரிக்கும் நியாயம் உள்ளதெயன்றி, உண்மை  
இல்லி, மேலும் எழுதும் சிவ “கருவாசகந்த ஸ்க்கம்”, டவிகள்  
அனைவரின்திருவடி களிமம் தொண்டாணிட்டுமம் மை மண்ணிக்கும்  
படி இறை சூரி வேண்டித் தொள் ளுமம் மேலும் கிக்கதைய மிடடு  
மிட்டு, அதன் கருத்துமட மும் (சாராம் சந்திரமட மும்) ஏறியக்  
கொள்ளவும். இனி கருத்துடன் கவனித்தவுமம்



என் ஞானமயங்களை! அறிவுச் செல்வங்களை!  
நன்றாக கவனிக்கவும்!

- அதற்கு முன்பு நடந்து செல்வம் சுகமயிரம்மம்,  
1. நாமரூபமயக்கடலில்.  
2. ஆண் மணிகளால் மெய்களில்.  
3. வந்திரம் கிரியேனா குற்ற உணர்வுக் கில்லி.  
4. எதிரிடும் எந்த விருப்பியுய்யும் கில்லி.

5. உவகநிலயில் அனைத்துப் பதம்களாகவும், தெய்வநிலயில்  
வினயால் மானயகாண்கு ஆகும், சூரி திருவிளையாடலாகவும்,  
சரியசாட்சி (அகண்டபாவனை) நிலயில், அனைத்துக்கும் நாமமே  
(ஆத்மாவே) நிறைந்திருக்கிறோம், என்ற அதே நிலயிலும், பரநில  
யில் அனைத்துக் குன்றே! அதே நவமே! **நாம் அருவா  
கவே** "நந்தயோத நிலயில்",  
இருக்கிறோம், என்ற பிரம்மமானந்த நிலயிலும் இருக்கிறோம்.  
"பிரிவுப் நடந்து வரும் வியாசமெருவாரே!"

1. நாமரூபம் கோற்றுக்கிறது.
2. நாம் ஆண் கவர்களின் மணிகள் என்ற பேதல் கோற்றுக்கிறது.
3. நாம் ஆண் வந்திரங்களை மானகருக்கிறோம். கவர்களோடு  
மணிகள் வந்திரம் கிரியாமல் இருக்கிறோம், என்ற  
குற்ற உணர்வு கோற்றுக்கிறது.
4. ஆணும் மண்ணும் முறையே, நெருப்பும், பஞ்சம், போன்றவர்கள்  
இங்கு காண்கின்ற விருப்பம், அது முடிந்தால் சென்றும், தன்  
பதம், உண்டென்ற வெறுப்பும் கோற்றுக்கிறது.
5. நாம் சூரி ஞானி, அவர்கள் அஞ்ஞானிகள் தானே!  
அவர்கள் சூதனை செய்து தானே, நம் நிலைய அபாயமுடியும்,  
ஆகவே அவர்கள் வேறு, நாம் வேறு, என்ற **பிரிவு**  
கோற்றுக்கிறது. ஆகவே?  
பிரிவு வந்த நம் பேத வியாசம், அவர்களை "மணிகளாகவே"  
பாவனை செய்து, தம்மோடு கண்கொண்டு கோற்றுக்கொள்.



2

நம் விபாசனின் பாரீவை யியும், எண்ணத் தியும், ஆண்மெண் என்ற பேதமுமீ, நாம் வந்த ரம் அணிந்திருக்கிறோம், அங்கள் மெண்களாக இருந்தும், வந்திரம் அணிய வில்லையே, என்ற குற்றமணர்யும், ஆண்மெண்னும், மெண்னை ஆணும்,

ஒருவரை ஒருவர் விரும்பு வது சகலம், என்ற நினைவால் விரும்பும், வெறுப்பும், கொண்ட உள்ளம், கொண்ட தன்மை மிதல்,

**“அங்கங்கள்”** நோக்கமல் நோக்கித் தோழியும்

“நம் உள்ளம் எப்படி அமைகிறது தோழியும் அப்படி அமையும்”  
 “நாடகி எப்படி அமைகிறது, அவ்வண்ணம் தற்பினையும் அமையும்”  
 “தற்பனை எப்படி உரி வடைகிறது, அவ்வண்ணம் நிகழ்ச்சிகளும் அமையும்”  
 “நிகழ்ச்சிகள் எப்படி நடைபெறுகிறது, அவ்வண்ணம் தீர்மானம் பெறும்”  
 “தீர்மானம் பெறக்கூடிய எப்படியோ, அவ்வண்ணம் ஆன்மாவை உண்டாக்கும்”

**“இசீ ஜீவ் மாவின் சூழ்நிலையே, வாழ்க்கை சக்தியும்”**

இவை சாமானிய ஜீவர்களுக்கு மொருந்தும், நம் விபாசனத்தால் மொருந்தும். நம் விபாசன நினைவில், எண்ணத்தையும் மீட்டிவிடும். இவன் எண்ணத்தினையே நாடகி அமைந்தது போலும்? ? ?

அதாவது?

அந்த தந்தர்வ மெண்கள், சுகப் பிரம்மத்தை தண்ணீர் நீர் நினைவில்  
**“அவர் நிலையில்”** திகழ்பரர்களாக இருந்தவர்கள்,  
**“இவர் நிலையில்”** மெண்களாக அணிந்து கொண்டு,

“என்பாது கீழ்பிரணம்” என வாந்தனை களாயும், அங்கங்களாயும், நமஸ்காரம் செய்கிறார்கள். இவ்விபாசன ஆச்சரியம் கொண்டு கேட்கிறார். “ஹே தந்தர்வ மெண்களே! மனிதன் செய்வான் இளைந்து”  
 “அவன் என்மகன்” அவன் திகழ்பரர்களாக நமஸ்காரம் செய்கிறார்கள். ஆனால் யாரோ “ஓ வயோதிகள், இவர்களைக் கிணங்கி, நீங்கள் இப்படி





2

நிவேமாறி, நமஸ்காரம் செய்ததன் நாரணம் என்ன?  
 அம்மெண்கள் சொன்னபதில் :- ஹே மஹாத்மா!  
 ஹே மஹாரிஷே! **“அவர் நிவேவேறு”**  
**“நாங்கள் நிவேவேறு”!**

1. “அவர் நிவேயில் அவருக்கு அங்கங்கள் இல்லை”!
2. “அவர் நிவேயில் இருந்து எங்களுக்கு அங்கங்கள் இவ்வமல் செய்துவிட்டார்”!
3. “வாலியும், வயோதிகமும், நாம ரூபம், அது அயரிடம் இல்லை”!
4. “அந்த நாம ரூபத்தை, எங்காரிடமும், இவ்வமல் செய்துவிட்டார்”!
5. “அவர்கள் நிவேயில் அவருக்கும், நாம ரூபம் உண்டுஎன்றுமீ; எங்களுக்கும் நாம ரூபம் உண்டு, என்றுமீ வாசம் செய்யவாம்”!

5. “அவர் உபரம் அறியாத, பச்சைக்குந்தையா து விட்டார்”!
6. “எங்களுக்கும் அந்நிகத்து, அடம்பருத்திவிட்டார்”!
7. “இந்த நாம ரூபம் இருந்தும் நிஜப்பலமே! அவர் அங்கங்கள் எவ்வமல் இவ்வமல் செய்துவிட்டார் என்றால்?”

**“அங்கங்கு”** மாந்தரமும், கேட்டரமும், உணர்ந்தரமும்,  
**“எங்கெங்கு”** ,, ,, ,,

அங்கிவிதைதபடி, நீக்கமறு நிறைந்து இருக்கும்;  
**“பரிபூரணத்தோடு”** இருந்தார், எங்களுக்கு அருளினார்!  
 இவைகளை கூர்ந்தபுத்தியூர்வமாக, அறிந்ததோமே தவிர, நாங்கள்  
 அறிவுநூர்வமாக, இன்னாருடைய உணர்வுமையவில்லை! ஆனால் நாங்கள்  
 “எங்களுக்கும், உலகையும், நாம ரூபமாக காண்கிறீர்”  
 உம்மை ஆணையும், எங்கள் வணிகளாகவும், அங்கங்கள் காண்கிறீர்!  
 பேதபார்வையினமும், குற்ற உணர்விலுமும், உமக்கு ஆண்ட உணர்வுமும்,  
 எங்களுக்கு ஆண்டுகா கிழிவு யென்றுமீ காண்கிறீர்! எங்களை பரிசு  
 கையும், உங்களை நெருப்பாகவும், தண்டு, நெருப்பினால் பச்சை தீக்கப்போகும்,  
 என்று **“காம”** உணர்வோடு, கற்பனையின் மூலம் ஆகவே நாங்களும்



இன்னமும், பரிபுரண பக்ஞயம் படா தீ தன்மையினால்  
உன்மையிப் போல் நாங்க ரும் இருக்க வேண்டும்  
என்ற ரீடிகள் உடைய கற்பினையால், ஆடைகள்  
என்ற இந்த யஸ் திரத்தை, உங்க ருக்காகவே அணிய  
வேண்டி இருக்கிறது, என பணிவுடன் பரிந்துரை  
செய்தார்கள், அக் கந்த நீயக் கன்னி கைகள்!

இப் பெண்களின் பணிவான, பரிந்துரையை, கேட்டமாத் திரந்திவி,  
பதிவீட்டு தேவரான வேதவியாசர், கடகடகடகடகடகடகடகட  
பெண்கள் சிறிதார் **புதிவியாசர் வாங்கியம்!**  
குடிபெண்ய புத்திபுர்வமான எம் குடிநதைகளே! உங்கள் நிலை

கண்டு, பெரானந்தம் பெறுகிறோம். காலா தீதமான அந்த சூன்ய,  
தமக்கென சூர் காவத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, விவகார வாக்கி  
யத்திற் காத, உலகோர் சொல்லும் வண்ணம், எங்கு தற்காவ

**புத்திராக** ஒரு அபகரித்தது. அது தோன்றிய கிடல்,  
**திருமந்திரமாகும்!** ஆனால் அதனிடம், எந்த

மந்திரம் இல்லை; வேதவேதாந்த, எந்த ஆகமங்க ரும் இல்லை. அதனு  
டைய தானமீயிரகாசத்தினால் பாப ஜன்மா பெண் ஜன்மா என  
உலகோர் சொல்வார். அப்படியே உங்க ருக்கே, தம் நீய

நானாத் தபிரகாசிக் கீச் செய்தது எனில், கிவ்வுலகோர்  
**எவராயினும்!** **அதுவாகிய அரை!**

புத்திபுர்வமாக கண்டோர், அறிவுபுர்வமாக உணர்வார். என  
யும், அறிவுபுர்வமாக உணர்ந்தோர், **அதுவாகிய**

**அது** ஆவார். என ஸத்தியம் பிரமாணமாக குடிநதை விவாசர்.  
எம் குடிநதைகளே! ஆனந்தாழிபடி, அன்பின் குடியும், இனிந்த

எம் நீய நான அனுபவங்களே! **அது அன்று நடந்த சம்பவம் ஆதல்?**  
நடைபெற்றதுகொண்டிருக்கிறது! **பாபா.**  
**நம்பினோர், அது அகிய, அது ஆவார்! உரைத்தியம்!**

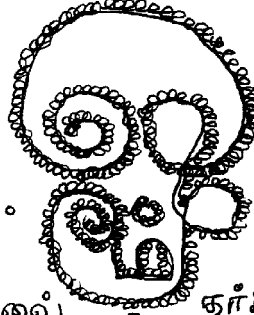


ஸத்தியம் பேசு.

(ஸத்தியவாக்க) தர்மம் செய்.

நாளை அடக்கு.

கருணையோடு கிடு.



“ஸத்தியம் பேசினால் தர்மம் நிலை பெறும்!  
“நீராம் ; ஜெய ராம் ; ஜெய ஜெய ராம் ; இம்!  
“அகம் பிரம்மம் ; ஜெகம் பிரம்மம் ; அதமோ எல்லாம்!  
“ஜெகம் , பரமம் , ஜீவர்களும் ; சிறிதும் கில்லி”!

**ந**ன்மையே எண்ணி, **ந**ன்மையே பேசி, **ந**ன்மையே செய்து,  
**ந**ன்மையை நோடி, **ந**ன்மையை குடி, **ந**ன்மையாய் குடியும்,  
**“நவமாகிய”** மனதையும், **“சுகமாகிய”**  
ஆன்மாவையும், உடைய எம் ஸ்வயநான மாணிக்கங்க  
ளாகிய, ஆனந்தாஸ்ரமமும், அன்பின் குடியும், கினைந்த  
**“கண்டமாணிகளே”!**

கதை சொல்லி டீஸும், கருத்துடன் கேட்டு **“அன்பின்”**  
சொடுபமாகி, அதன் அனுபவத்தால், **“ஆனந்தம்”**

வநிசு, பிரம்மா னந்த சமுத்திரத்தில், உய்க் கவீயம் போல்  
கரைந்து, கவந்து, **“பிரம்மா னந்த”**

**சமுத்திரம்”** என ஆகி, **“அது நாம்”!**  
**“நாம் அது”** என ஒரு பரிபூரண நிலை பெற, உங்கள்  
அனைவரையும், வாழ்த்தி ஆகி வருகிறோம். **சுபணம்**



கதைதயின் தலையிடு!

# “கிறிஸ்துவம்” “கிருஷ்ணமும்”

**“கிறிஸ்து”**— அன்று கிறிஸ்துவம். உலகமே விஷாக் கோவல் பூண்டிருந்தது. எம்பிரகர்த்தரினியற்றந்த தினமாகிய அன்று, செவ்வந்தர் முதல், பரம ஏழை வரை, அபரவார் சக்திக் குத்தக்கபடி, விருந்தினரை உபசரித்தும், கேக் வையடியும், பல நிலைகளிலும், விஷாவை மக்கள் அனைவரும் கொண்டாடினர்.

பரமண்டலத்தில் இருக்கின்ற, எம்பிதாபானவரும் ஜன்ம தினத்தை மக்கள் ஆனந்தமாக, கொண்டாடுவதைக் கண்டு, ஆனந்தம் கொண்டார். நாமும் பூலோகம் சென்று, ஓர் வீட்டிற்கு சென்று, **“ஓர் துண்டு”** கேக் சாயிட்டு

வரவாமே, என ஓர் எண்ணம் கொண்டே, பூலோகத்தை நோக்கி வர எம்பிதா. இவர்பார்க்கும் பார்வையில், (நமக்காகவே) ஓர் செவ்வந்தன் வீட்டை நோக்கி வர. எம்பிதா!

அவ்வீட்டு எஜமானன், அன்று கிருஷ்ணமஸ்க்கென்று, சில குறியிட்ட விருந்தினரை மட்டும், அழைத்திருந்தான். அவர்கள் அனைவரும், அக் குறியிட்ட காலத்திற்குள், வந்து சேர்ந்தனர். தமக்கு வர வேண்டியவர்கள் எல்லாம், வந்தாயிற்று, என்று தெரிந்தவுடன், காவலாளியை கதவை தாழ்த்திச் செய்து, அவனை வெளியிட்டு இருந்து, வேறு எவரும், உள்ளே வந்து விடாமல், காவல் காக்கப் பணித்தான். அவ்வீட்டு எஜமானன். அந்த கூடர்க்காவலும், கையில் ஓர் தடியுடன், விசையை முறுக்கிக் கொண்டு, ஓர் சேரி வி அமர்ந்த வண்ணம், சுற்றுமூற்றும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.



2

அதேசமயம் அவ் லீட்டு எஜமானன், டீர் பெரிய கிறிஸ்தவன் கேக் குணம், நின்று கொண்டு, "இவ்வண்ணம் பிரார்த்தித்திருள்!"

பரமண்டலங்களில் இருக்கின்ற எங்கள் பிதாவே! உமது நாமம் பரிசுத்தம் படுவதாக. நிரே நித்திய ஜீவன், நீர் என் றென் றும் பிரகாசித்தீர். எங்களுக்காக வேண்டுகொள்ளும். நாங்கள் பிறர் குற்றங்களை மன்னிப்பது போல, எங்கள் குற்றங்களை மன்னித்தருளும். அன்ருடம் எங்களுக்கீர், அன்பத்தை தந்தருளும். எங்கள் என் றென் றும் காத்து ரகுகித்தருள் வீராக! (எவெண்ணியம் செய்காண்)

எம் கண்மணிகளே!

இவன் குரல், நம்பிதாவின் செலி

யில் விழுந்ததோ, அல்லது நமக்காகத்தான், பிதா அங்குவந்தானோ, யாம் அறியோம். அந்த தெருவிலிருந்து, வருவதைப் போல டீர் பாய்வுடன், வந்து கேட்கிற கீக, கையை வைத்தது தான் தாமதம், டீர் சிவ்ஹகர் ஜினை கேட்டு, அதிர்ந்து நின்றார் எம்பிதா! எம் பிதாவை பிதாவின் கோற்றம்!

பரட்டைதலையில், சூர் சூரான தேசங்கள், தோளியம், சூதுசியம், மார் பிலும், கருமேகம் சஞ்சாரம் செய்வது போல, அங்கம், அங்கம், அபாயம் ந்து கொண்டு, அன்பர்கள் வா, வா, வா, வா, (பாய்பாய) என அன்புகூர், அன்புக் கீழ் / நெற்றிச் சூருக் கீழ், சூர் மயம் யாக காணப்படும். அது அம் மலங்களை யும், நெறி த்து, அழித்தலிட தாகத் தோற்றம் படும். அந்த நெற்றிச் சூரு கீழ் திணித்தியில, நெற்றிக்

**(அறிவுக்)** கண்ணை

போல், டீர் பிரகாசம், டீர் பிதா பிரகாசித்தது. கண்கள் இரண்டும், சூர் நீத திருஷ்டியும், கருணையின் கனிந்த பார்வையுடன், சூடியதாக இருந்தது. பவாம் போல, எசும்பி தூரானது, புனி மலய வுடன், சூடியதாய், அறிநடக்கம் போகும், நாடகத்தை கண்டு களியுங்கள், என, நமக்கு அறிவு த்து, உறைய் போல, அமைத்திருந்தது.



2  
 ஒருத் தின் ஸ்வயம் பிரகாசம், யாம் பதுமைக் கீழ்  
 பதுமையே / பதுமைக்கும் பதுமையே / எனம்  
 பொலிவுடன் பிரகாசித்தது. அவரது நீண்ட  
 அங்கியாம் **“ஆதிவாஸியே”**

(“பராபரமே; பரம் பொருளே”) **“பாபு”**  
**“அணுகர்வாஸி”** (யா கிய)

(ஆவல் உருபம்) அல்ல, என உணர் த்தும் வகையில் எம் மை விசுவாசித்  
 திறவர் யாவுகும், எம் இந்த **“அங்கிக்குள்”** **“அங்கத்தல்”**  
 தவந்தும், மமாகி விடுவர் என உணர் த்தும், நிலையில் இருந்தது!

**“சுருபுக்கும்குரு”** என்பதை, உணர் த்தும் நிலையில்,  
 வலக்கரத் தில், **“சூர் உறன்றுகோல்”** வைத் திருந்தார். அவர் முடிவீ  
 கால் வரை, நீண்டதரவீதர், நீங்கள் எங்கிருந்து, எந்நிலையில்,  
 எப்படி, **“உருகி”** அடைக்கதாலும், அங்கங்கு, எம் அபயகரம்  
 வந்து, உங்களை அரவணைத்துக் கொள்ளும், என்ற நிலையிலும்;

**“கங்கணம்”** உடைய கரமாக இருந்தது. அவரது பக்தம்  
 பாசமானது, எம் ஸ்ரீ **“பாசு கமலங்களைப்”**

பற்றினால், நீங்கள் அறியா மையிலுத் தேடிய, **“பாசுக்”**-  
**“மலங்கர்”** அளித்து யாசித்ததாலும், என உணர் த்துவதைப்  
 போல், சிவந்த நிலையில் அமைந்திருந்தது. ஆக மொத்தத்தில்,  
 எம் ஸ்ரீ மிதா, **“கருணைமூர்த்தியாகப்”**

பிரகாசித்தார், என்றே சொல்லலாம்!  
 ஆதலும், அஞ்ஞானிகளுக்கு, அதாவது அறியாமை  
 யில் (கவனக்குறைவின்) உதலும் மாந்த ருக்கு, அவர் ஓர்  
 மாணிடலியனே! அவரை விசுவாசித்த திறவர்க ளுக்கு, அவர்  
**“தேவ தேவன்”** / அவரை தாமாத உணர்ந்த, ஞானிக ளுக்கு  
 அவர் ஸ்ரீ ஸத்தீசுவரையும், ஸ்ரீ பரம பொருளாகவும், தோற்று கிறார்!



காயவாளி :- யார் அங்கே!

**ஓய்யாரகேசு!**

(பரத்தையே தேசமாக உடையவன்) உனக்கு இங்கு என்ன வேலை? இரும்பு அடிக்கும் கிடத்தில், "ஈ" க்கு என்ன வேலை?

இங்கே ஏன் வந்தாய்?

கர்த்தர் :- (ஓர் புன்சூறு வல் சூத்தரர்) அன்பனே! உள்ளே உன் எஜமானர், எம்மை அழைத்தார். அதை வந்தோடி உடைபட திறந்து விடுவாயாக!

காயவாளி :- என்ன? என் எஜமானர், உம்மை அழைத்தாரா?

அவர் வருவார் அனையரும், வந்து விட்டார் எனச் சொன்னாரே? உமையும் உன்போன்றவர்களுடம், அங்குக்கு எந்த நொடும்பும் கிடையாதே! இங்கேயே இருக்க உட்கொடுவருகிறோம் என உள்ளே சென்றும் எஜமானனிடம் உட்கொண்டீர். எஜமானனும் யோசுத்தான், எல்லோரும் வந்து விட்டார்கள்? சரி சரி, வந்தவர் எம்மடி இருக்கிறார் என்குன்? காயவாளியும் பெந்தவர், ஓய்யாரகேசுலியோரும் இருக்கிறார் என்குன். எஜமானன், அதை உக்கிரமாக கொதித்தெழுந்தபடி

**"வோடாநாயே! அம்பிச்சைக்கார நாயே!"**

அடித்துத் துரத்தாமல், இங்கே வந்தா, வாய்மளந்து தொண்டிருக்கிறாய், என் உருக்கக் தர்ஜிக்க, இவ்விரையாடல் வொரியில் நின் றிருந்த, எம் கர்த்தர் கவனித்ததுதான் தாமதம், உடனே ஓடி ஓடி டமாக ஓடி விட்டார். உடனே சநீயுதாரம் போய் சிந்தித்தார்.

"இது சுவாகமா? அல்லது இது நரக (யாமிகளின்) வோகமா?"

இல்லவே, இது நாய் அயதாரம் எடுத்த, சுவாகம் தானே? அயல்யம் இங்கு நல்ல வன் உண்டு, எனின நம்பிக்கையில், அடுத்த தெருவையக் கவனித்தார் நம்பிதா! அதையும் ஓர் செல்வந்தன்மீதும், அங்கு வாசலில் கூடக்கா இலில். கர்த்தர் எண்ணினார், இங்கு எந்த தடங்கலும் இல்லை யென உணர்ந்தவராய், அங்கீட்டினர்



உ  
 தலைவாசல்வந்து நின்றுார். அங்கும் ஓசிய  
 நடந்தலீட்டிநடந்தலபொவ், "பிரேயர்"  
 நடந்து தொண்டிருந்தது. உடனெம் பிற்பல  
 விதா எண்ணினார். இங்கு அவஸ்யம் நமக்கு  
 "ஒருதாண்ட" தேக்" திடைக்குப்பின்று  
 நம்கி கையில, சாய்ந்த நின்று மண்ணம் அவ்

உட்பிள் கதவை **துடங்கள் திறக்கப்படு**

என்று, தம் ஸத்திய வாசகக் தின்படி, தம் கையில் உள்ள கோலாவு,  
 வேசாக தட்டினார். கதவு திறக்கப்பட்டது. அங்கு அவ் உட்பிள்  
 எஜமானினிள் குடிநீத, 10 வயது சிறுவன் வந்து, யார் நீ?  
 உனக்கு என்ன வேண்டம்? தருமம் போடுவதற்கு இதுவேதம்  
 இல்லை. அப்படி வெளியே போய் உட்கார், நாங்கள் சாய்விட  
 விச்சம் தீ திருந்தால், வெளியே வந்து போடுவோம், என  
 உரத்த குரலில் கூறிவிட்டு, அவர் கம்புடன், அப்படியே விடிந்து தள்ள  
 எத்தனித்தான் அக் குடிநீதம்.

கார்த்தரீ: - குடிநீதாய்! அச்சரம்படாதே! உன் தந்தை எம்மை  
 அழைத்தார், அதை வந்தேன், என கனிவாக சொன்னார்.  
 சிறுவன்: - (அப்பாவை அழைத்தான்) அப்பா! தங்கே  
 பாருங்கள், ஓர் மிச்சைக்காரன் வந்து அடம்பண்ணார்.  
 பார்த்தால், ஓர் திருடன் போலவே இருக்கிறார். எனக்கு  
 பயமாயிருக்கிறீர்கள் வந்து அயனை வி ரட்டுங்கள்!

தந்தை: - (அவ்லீட்டு எஜமான்) ஆரடா அயன்? என் குடிநீத  
 யிடம் வம்பு பண்ணுவது? **எட்டா அத்துப்  
 பாக்கியை!** அவளை இரண்டில் ஒண்ணு பார்த்து  
 துடரேன், என கர்ஜித்த மண்ணம், அவன் உருவதந்  
 குள், எம் பரம்பிதா பஞ்சாய் பறந்து விட்டார்.

அடுத்த தெருவில் வந்தார், சற்று யோ சூகார்.  
 "இவர்கள் எம்மை, அழைத்ததால் தானே, இவர்கள் நாடி  
 வந்தோம். நம் நாமானவச் சொல்லி, வேண்டியதால் வந்த  
 எம்மை, அப்படி விரட்டி அடிக்கும் காரணம் என்ன?"





எத்தனை ஜீவனுக்கு, கிவர்கள் உணவு அளித்தாலும்  
**“பசியால் வருந்தும் ஓர் ஜீவனுக்கு”**  
 உணவு கொடுக்காவிட்டால், கிவர்கள் செய்யும்  
**“தர்மம்” தான் என்ன?**

“மனம் உண்டா துவ் கிடம் உண்டு” என்ற

ஆன்மீக வாக்கு, மொய்யாகக் கூடாதே! சரி,  
 இன்னும் குயன்யுயார் பிமோம்? **ஒரு துண்டு** கேக்

சாமிபிடாமல், கிமீசுவலாக விட்டுமோகக் கூடாதே, என்ற ஓர் முடிவு  
 எடுத்தவராய், அடுத்தவரீளா ஓர் கோடீஸ்வரன் வீட்டை,  
 தீர்நீ தெருத்தார், எம்மரமயிதா! அவ்வீட்டு வாசலில், ஓர் மெண்  
 நின்று இருந்தார். அவ்வீட்டடியும், அதே யிரேயர், நடந்து  
 கொண்டு இருந்தது. அவ்வீட்டு வாசலில் அடைந்தார். அம்மெண்  
 தடுத்தார் (அன்பாக கேட்டார்)

மெண் :- ஐயா! தாங்கள் யார்? தாங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?  
 பிதா :- அம்மா! இவ்வீட்டுக் காரர் எம்மை அன்போடு அழைத்தார்,  
 அதை அவரைத் தேடி நாடி வந்தோம்.

மெண் :- எங்கள் எஜமானனுக்கு, தாங்கள் என்ன உதவு வேண்டும்?  
 அதைச் சொன்னால், நான் உள்ளே சென்று, அவருக்குத் தெரி  
 வித்து விட்டு, உம்மை உள்ளே அழைத்துச் செல்வதென்றே,  
 என மணிந்து வந்தேன் தான் அம்மெண்.

பிதா :- (சிரித்துக் கொண்டு) அம்மா! நல்ல குணமுள்ள மெண்.  
 நாந்தியும், அமைதியும், ஆனந்தமும், அடைவாய்! என ஆசை  
 வசனம் கூறி விட்டு, உன் கிந்த எஜமானனின்

**“அன்புத் தந்தையாம்!”** நுட்பம்  
**சென்று, உன்பிதா!”** வந்திருக்கிறார், என சொல்  
 வாயாக என்மணித்தார்.

மெண் :- நன்றி ஐயா! நான் நொய்ய மாக்கிய சாலி. என் எஜ  
 மானனின் தந்தையை நான்தான் ஆதலில், தரிசிக்கும்  
 பாக்கியம் மென்றிருக்கிறேன், என நினைவுகூர்வீர், நம் பிதா  
 வை நமஸ்காரம் செய்து விட்டு, ஐயா! இம்மடி அமருங்  
 கள், எனக் கூறிவிட்டு, உள்ளே சென்று கிறிஸ்துவம்  
 கேக், வெட்டியாராக நின்று அவர் எஜமானனிடம் சென்று.



2

ஐயா! தாங்கள் யிதா! தாங்கள் வருகைக்  
காத, வெளியில் காத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்.  
தாங்கள் சென்று, அயறா அழைத்து வாருங்கள்.  
உங்கள் தந்தையை, நாளை இவ்வளவு தாலும்  
ஆதியும், தரிசிக்கும் பாக்கியம் பெற விரும்பும்  
அந்த பாக்கியம், "நம்பிநாமின் கிறிஸ்துமஸ்"  
தினமாகிய இன்று, இடைத்திருக்கிற தெனா சூனி  
விடம், அயர் விட்டினுள் ளா, உறுகாரியமாகச் சென்று விட்டார்.  
அந்த விட்டம் எதுமான துனவன், ஆதிநீது/இந்திதான்  
நம் தந்தை கிறிந்து, இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆகி விட்டது!  
இந்த உபான நம் தந்தை எப்படி வருவார்? போய் மார்தீது,  
அவராக இருந்தால், அழைத்து வருவோம், என சந்தேகத்திலி  
வந்து, பாசல் ததவை கிறிந்தான்.

அயன் "பக்குவம்" (உறவு சுற்றம், தனதாத

பாவன், மெய்தகாலம், ஆடம்பரம், வாழ்க்கை யாத கொண்டதாலும்,  
பலன் எதிர்பார்த்து, (வியாபாரம்) செய்த பக்கத்திலும், தம்முடைய  
தவண்கூறாவிடும், அயன் பக்குவம்) ஆகாத தன்மையினால், எம்  
கருணை உள்ள வான யிதா வைக்கண்டதும், "பேயறைந்தவன் போவானும்"  
வந்தவன்: - யாரடாநீ? என்னுடைய தந்தை என்று சொன்னாயா? உயாடம்?  
என் தந்தை கிறிந்து, இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆகி விட்டது.  
ஒருவேளை என்முன்னியத்திலும், என் தந்தை தான், வந்து விட்ட  
டார் போலி என நம்பி, ததவை கிறிந்தால், ஆர் "அதைத்  
பயல், ஆர் பரதேசி" பயல்/வந்து என்னை மொற்றம்  
பார்த்திருயா? நீயாடா என் தந்தை?

யிதா: - ஆமாம் குடிந்தாய்! "யாமே உன் தந்தை"  
உன் நன்மைக்காகவே, நீ அன்புடன் அழைக்க யாழ்  
வந்தேதாய்! நீயும் அழைக்க, உன் விடுதலை வந்தவன்  
யாயில் வந்தபடி திடமெனவே! கிறிந்தாயா? உற உன்  
பேரவரம் கிறிஸ்துமஸ் தினமாகிய இன்று, எம்மக்குரிய  
தேகத்தை வெட்டி வருவாய் உா! என அன்புருக, அயன்  
ததகன் ஆதமாகப் பற்றினார், எம் கருணை உள்ளம்!



2  
 வந்தவன்:- அடே நீசம்பயலே / பிச்சைக்கார  
 நாலே! திருட்டு ராஸ்கல்! திருடயந்த  
 நீ, என்ன ஏமாற்றம் பார்த்திருயா? உன்னை  
 விட்டேயோயார், என்னை சொல்லிக் கொண்டு  
 எம்மிதா விண் கரவிக்ரி, அடுத்த கரம் கொ  
 ண்டிருக்காய் பந் தினான், உடையுள்ளே  
 சூழ்ச்சி சூர் குல கொடுக்கான்!

யாரடா அங்கே? வாங்கிடா அங்கே! சூர் பெரிய தாம்பதயியு  
 தொண்டியா. சூர் திருடன் இந்த பட்டம் பகரிவேயே, திருடயந்திருக்  
 திருண். அந்த தூணில் தவிர விடித்து கட்டியவையுங்கள். காவ  
 லர்களுக்கும் தகவல் கொடுங்கள். தவிர அவர்கள் வந்து, அடித்து  
 திருத்திச் செல்லலாம். என்ன குரல் கொடுத்தீர் கொண்டிருக்கீர்  
 போகுதே. நமசிதர கிஷ்கிதம் எண்ணினார்.

பிதாவின் எண்ணம்:- நாம் நேரே வந்தும் இந்த மனிதர்கள்  
 நம்மை கண்டு கொள்ளாத விதம் என்ன? யாமே உங்கள் பிதா  
 என்று சொல்லியும்; **“பிரத்தியட்சுமாக”**

இவர்கள் முன் தோன்றியும், இவர்கள் நம்மை உணராத நிலை  
 என்ன? இவர்கள் அழிவுக் கண்ணை மறைப்பது எது?

இதன் உணராத நிலை :- 1. கற்பனை மனதில் அகம்பட்டதாலும் /

2. அக்கற்பனையிலும் நாம சூய குண குண உருவங்கள் தோன்றுவதாலும் /

3. அனைத்தும் **“மண்”** ஆகத் தோன்றுத் தன்மையினாலும் /

4. இறைவன் பொருள் விரியாடாமல், உரிமை கொண்டு அடியதாலும் /

5. நான், என்னை, என்னுடையது, என்ற அறங்கார, அதிகார,  
 அபிமானம், கொண்டு தன்மையாலும் /

6. புண்ணிய, பாய, விசை, வசம்பட்டகண்மை யினால், அனைத்தும் **“நவ  
 மே”** நடைபெறுகிற தென்ற, சூர்மை இல்லாத தன்மையாலும் /

7. அனைத்திலும் இறைவனே நிறைந்திருக்கிறான் என்று  
 அனைத்தும் இறைவன் செயலுள்ளும் **“நம்பிக்கை”**

இல்லாத தன்மையாலும்; இறைவனே நேரில் தோன்றினாலும்,  
 உடல், உலக, உணர்ச்சி யானது,



# “உடல், உலக, உணர் சீரியாகத்தான்”

தேற்றமுமேயன். நி. சிறு சொடுபமான  
“இறை உணர்வை,”

அவஸ்யம் கொடுக்காது! தியானமாண  
உண்மையானது!!!  
அவ்விடம் எஜமானனின், சும்முகர் மூலியினல்,  
அருகில் இருந்த “அடியார்கள்” அவ்வ!

## “அடியாட்கள்”/ எவண்டா அவன்/என்

தன் முதலாளிவிடமிடம்பலகவிவே திருடவா வந்த  
ருக்கியம்! அவனைப்பிடிங்கடா. வெடம் இன்னுதுண்டு திரை  
முள்ள ஆக்கிவிடுவோம், எனக்ளிக் கொண்டே, ஆர் இன்று  
நான் குயர் தடியுடனும் வேறு ஆயுதங்களுடனும், எம்  
பிரதாயப்பிடிக்க முற்பட்டார்கள்.

“அன்பர்கள் நினைத்து, நினைத்து, ஒருதுருதி அடைக்கவும்”

கிடங்களுக்கெல்லாம் “ஆடி, ஆடி” சென்று அருகம்  
அவன்மையையும் உதவிவிட்டு,  
எம்மிருமினின்று ஆர் உரிமையாட்டார்த்தமாக, அவ் உணர்வு  
தொடியும் சாமந்தயண்ணம், தெருத்தாரின் உயிரியாக

## “ஆடிக்கொண்டிருக்கிறார்”

அவ் ஆட்டத்தையாம் நேருக்கு நேராக, கண்டு கொண்டிருப்பதாலும், அக்கொட்சியை, அநிகமாக ரணித்துக்  
கொண்டிருப்பதாலும், கண்களின் கண்ணிர் பனித்து  
நிற்பதாலும், எ ஆத்துக்களின்மறைபடுவதாலும், எம்பேற  
(ர ஆதகேல்) எஆத மறுக்கிறது/ சற்று பொறுக்கியும் ---  
கனி கதை தேடியும்



2  
அந்த வேலைக்காரர் தளரல், எம்மிதா வைம்  
பிடிக்க அடியவில்லை. எம்கர்த்தமும், அந்த  
உளரின், தடை அளக்கு வந்து விட்டாள். அங்கு  
சாப ஓரமாக நின்று கொண்டிருக்கிறார், இவ்வாறு  
சந்திக்கும்படி. நாம் அங்கு இருந்து காவத்தை  
விடும்போது "கலி நோஷம்", அதிகமாகவே

அந்நி விட்டது போலும் நமது நேராக  
தண்டு கொள்ளா விட்டாலும் பரவாயில்லை. **புதியால்**  
யானும் ஓர் ஜீவனுக்கு, இன்று எம் ஜன்ம தினமான இன்று, பரிந்து  
நிறைய சமயமாக போடா விட்டாலும் பரவாயில்லை. **ஓர்**  
**துண்டு கேக்கோ,** அல்லது, **ஒருகவளம்**  
உணவென்று எவரும் கொடுக்க மாட்டார்கள் போல் தோன்றுகிறதே,  
இவர்கள் **வினையும், மணமும்;** இப்படியா  
வறண்டு போய் விட்டது, என எண்ணிக் கொண்டு இருக்கையில்,

ஓர் மெல்லியகீதம், இனிமையான கீதம்.  
உள்ளத்தை உருக்கும் ஓர்கீதம், உருவ **அழகீதம்**  
ஓர் ஆனந்தமயமான கீதம், எம்மிதாவின் செவிதரலில் விழுந்தது!  
அம்மாடலின் பெரருள்!

எல்லாம் வல்ல எம்மிதாவே! உமதுநாமம்  
பரிசுத்தம் படுவதாக. அனைத்து ஜீவர்களுக்கும்  
நீரேதாயும், தந்தையும், ஆவீர். நீர் இல்லாத இடம் இல்லை  
நீர் அறியாத பெரருள் இல்லை. இன்று உமது ஜன்ம தின  
மான இன்று, தாங்கள் அளித்த அம்மிடையை,  
தாங்களே வந்து உண்டு, **தீதி உச்சிஷ்டத்தை**,  
எமக்கு அளியீராக. உமது உச்சிஷ்ட மஹிமை  
யால், எம்மை தனிய அக்டும் உமது அன்னுள்ள மஹிமை  
யை, இன்று இந்த ஏழைக்கு அருள்சீராக. **ஆமென்!**



2  
**“ஓர் பரம ஏழை”**

ஓர் ஓவிக் குடிசையிலுள், அமர்ந்த உண்ணைப்  
 பாடிக்கொண்டிருந்தான்.

“அவனும், அவன் உடைமையுமீ!”

எம் அன்பு மயமான, அணியின் குடில்! நானாக்  
 குடிநீரைதகரும்; ஆனந்த மயமான, எம் ஆனந்தாஸ்ரம்!  
 எம் **“இதயக் குடிநீர்தகரும்”**, அதிக  
 கவன முடன் தேடிக்கொள்க!

1. மழை, பனி, காற்று, ரெய்யில், இந்த நான்கும் தங்கு தடை  
 கில்லாமல் உள்ளே சென்று வெளியே வரும் நிலைக்கு, ஆங்கு  
 தாங்கே **“ஓட்டைகள்”** உள்ள ஓர் ஓவிக் குடிசை.

2. ஓர் தென்னந் தட்டி ததவு, கட்டையிலு கில்லாத தன்மை  
 யால், வாசலில் சாத்தி வைக்கப்பட்ட ஓர் அவல நிலை.

3. இரு கைகளையும் அகல விரித்தபடி, தம் அன்புக் குடிநீரைக்கொ  
 வாருங்கள், வாருங்கள், உங்களுக்காக வெய்யும் காத்து  
 இருக்கிறோம், என்று உணர்த்தும், எம் கர்த்தரின் படம், ஓர்  
 கிடிந்த சுவரில், சாத்தி வைக்கப்பட்ட நிலை.

4. அம்பரமபிதாவின் படத்தின் முன்பே, என்ரு வாங்கி வந்த

ஓர் **“காய்ந்த ரொட்டி”** அதன்

அருகில், ஓர் தகரக் குவியலில், ஜலம். கர்த்தரின் படத்  
 தின்மேல், ஓர் செண்பகப்பூ. அது அவன் வள ரீங்கும்  
 சாடியில் உள்ளது. மேலும் எம் கர்த்தரின் திருவடி  
 யின் கீழே, சில உதிர்ந்த மலர்கள். அதுவே அவன்

**“உடைமை”** எனச் சொல்லும், எம் பிதாவின் **“இடம்”**!!  
 அதாவது **“எளியமைக்கும் எளிமை”**!!!



2

எம் பிப் பரமபிதா! தம் காதுகளை சாய்த்து  
வண்ணம், அம்மாடவே கேட்டு ரஸித்தார்.

**ஆகா! ஆகா!** எனத்

தீவைய அசைத்தார். அவரை அறியா  
மலேயே, அவர் கால்கள், அக்தீதம் வரும்

திசையை நோக்கி, நடக்க ஆரம்பித்தது. அவரை அறியா  
மலேயே, அவர் கால்கள் கைத்தடியின் கீழ், அந்நயம்  
பிடித்தது. அவரை அறியாமலேயே, அவர் கால்கள்,  
முன்னும், பின்னும், தாளமிடப்படி, நர்த்தனத் துடன் நடக்க  
ஆரம்பித்தது.

“இங்கு பக்தன் ஆற்றல்பிக்க **காந்தம்** ஆவிட்டான்”

“எப்பிதா பக்தி வசம்பட்டதால் ஓர் **இரும்பு** என ஆவிட்டார்”

எம்கார்த்தர், அவன் லீட்டு வாசலில் வந்து நின்று ஓர் அயன்சும்  
மாடியே, ஒருகிய வண்ணம், தண்ணீர் தாரை தாரையாக ஓடி,  
கைக்காளம் பூட்டி, தீவைய அங்கும் அங்கும் அசைத்து வண்ணம்  
பாடிக்கொண்டிருக்கிறான்.

அந்த ஸத்தான பக்தனை காணும் வண்ணம், எம் பிதா!  
அத்தட்டிக்கதவிலி சாய்த்த வண்ணம், எட்டிப்பார்த்தார்.  
கட்டாத அந்த தட்டிக்கதவு, **தடால்** எனச்

சாய்த்து அப்பக்தன் மேலே விழுந்தது!

எம் பிதா அம், ஆதரவு அற்றவரும்! ஆதரவு உள்ளவனும்.

அந்த அன்பின் சொருபண, **பக்தன் மேல்**

விழுந்துவிட்டார். அது எப்படி என்ருல்? அத்தட்டிக்கதவு  
பக்தன் மேல் விழ, கதவின் மேல் எம் பிதா விழ, இவ்விரண்  
பின் அடியிலும், இருந்து கசங்கிவரும், “அவன் பிதாவின்  
நாம ஸ்மரணையை விட்டானில்”!



எப்படியென்கூல்?

நட்சக குண எம் பிதா உய!

உமதுநாமம் பிர சித்தமாவதாக! எல்லாம்  
உமது செயலென்கூல், யாம் உம் அடியம்  
அன்னியமல்ல! கொடுப்பதம், எடுப்பதம்  
உமது **“கருணை”** விடுவதுவும்,  
நொடுவதுவும் எமது **“வினை”** ஆதலும்?

**“யாம்என்றென்றும் உம் வசலும்”**

என அருட மலம்பல் மலம் பிய வண்ணம், அக்கருவை கருவாக  
நீக்கிய வண்ணம், ஏவாரியே வந்தான்.

**“அமைதியும்/ஸார்ந்தியும்/ஆனந்தம்”**

கொண்டவைய், இருவாறு தன்நிலைக்கு வந்து, எம் பரிபரம பிதாவை  
தம்மடிமேல் போட்டவைய், அக்குவளி ஜலத்தை கிறிது எடுத்து  
யண்ணீர் ஏதாரிய்து போல், அயர் ஆரணசந்திரன் போலிற்,  
ஆதார விந்தத் தின்னிலு ஏதளித்தான். தன் மேல் போட்டு  
கிருந்த வல் திரத்தால், அயர் அகத் தைத் துடைத்தான்.  
அமைதியாக அப்பக்தன்மடியில், படுத்திருந்த எம்பிதா!  
எமதுவாக கண்களா திறந்தார்!

**“கருணையும், கனிவும்”** நிறைந்த

பார்வையால், அயன் **“நோக்காமல், நோக்**

**குதிருர்”** எம் பரிபரம பிதா!

அந்த உண்மைய் பக்தனின் கண்களில் கண்ணீர் பொங்கி  
த துடிநின்றது! தாம்பலத்தலிலில்,  
எம் அணிகூத்தந்தைத் தம் அயய கருத்தால், தம் மேல் உள்ள  
“அங்க வல் திரத்தால், எமதுவாக துடைத்த யண்ணம், இனி  
உண் கண்ணீர் ஆடியில் விழுவாகாது” என சொல்லியவண்ணம்,





எம்பரமபிதா கேட்குள்?

“குழந்தாய்யா”

“யார்னைத்தாகிடுதா”

“என்ருர்” பீடபக்தன்வாக்தியம்! 2222?

எம் பிதாவே! இவ்வேழையின் உன் குடிசைக்கு!!!  
உன்னையன்றி வேறு யார் வருவர்???? (என்ருன்)

பிதா :- எம்படி குழந்தாய்! என்மை உன்ருவ் உரை முடிந்தது  
பக்தன் :- எம் கர்த்தாவே! கருணைகடலே! கிருபாசமுத்திரமே!  
அவ் உணர்வைக் கொடுத்த தேந்தளே! நீமடமே  
இச்சேர்காரின் புண்ணியபலனைக் கொண்டு

“உன் உணர்வைக்”

பட சத்தில், எயறையது தம் சாமர்த்தியத்தினால், கண்டு  
கொள்வாரு 222? பிரமாணமாகச் சொல்வோம்! முடியவே  
முடியாது!!!

பிதா :- எம் அன்புக்குழந்தாய்! நலிவ விளக்கம் தந்தாய்!  
உன்மைதான் குழந்தாய்!

“சாதகமின் புண்ணியம்” உயன்  
வசம்!

“தாராதரம் அறிந்து பலன்”

கொடுப்பது, எங்கள் வசம் என்ருர் எம் கருணையின் கர்த்தர்!



2  
பிதாஃ- எம் செலியமே! கண்ணே! கனி  
ரஸமே! தற்கண்டே! தேனே!  
மதுரமானமே! உண்ணிடம் பேசிக்  
கொண்டிருக்க நேரம் இல்லை. எம்  
ஐன்ம தினமான அன்று, எம்மக்கு பசு  
அம்மதுபயம் எய்யும் இல்லை. எம் பசியை

தனரிக்க வேறு மென்று, உண்பண்ணிய பல தர்மாவென்பது,  
உண்குடியாமே, (விதிநாயகனாகிய) **“விதியை”**

அன்றே விதித்தலிடமே. மந்திரம் தர்மம் என்பதை எந்த  
நிலையில் செய்கிறார்கள், என உலகோர் உணரும் நிலைக்கு,  
அது ஓர் பாபமாக இருக்கிறது. அமைத்தல் மட்டமே!

**“எம்முகி”** உண்மையான உருக்க காணம்!  
**“எம்பசு”** உன் தர்மாதர்ம **“வினை”**

எம் ஆனந்தாஸ்ரம், அன்பின் குடி விளைந்த  
**“அன்பினால், ஆனந்தம்”** நிறைந்த  
குடிநீரைகளே!

அந்த உண்மையக்தன், அந்த தாய்ந்து போன  
அந்த ரொட்டித்தண்ணீர், **“இருதுணர்”** கெக்காக

பொருக்க, எம் கிறையான வேக ரகசுகள் அதை (வினையைச்)  
சுவைத்து சுவைத்து உண்டார். அக்கதை யினால் நாய்எண்ண  
உணர் கிடுமென்மேல், எம் கிறையானுக்கு எக்காலத்தியும்,  
**“எளிமையான”**

உணவு, உடை,  
இருப்பிடம், கையகம் சார்வார்ப்பண நிலையில்” அருக்க  
வேண்டி மென்பதை, உங்கள் அளவாரின் திருவடி களியும்,  
தாழ்ந்து, பாணிந்து, சிரம் காழ்த்தி, உண்புக்கொள் கிடுமே!  
அருத்து **“கிருஷ்ணன்”** நெடும்! குணபாயம்.



அன்பில் விளைந்து, ஆனந்தத்தில் நிறைந்து, பண்பும் பணிவும், கனிவும், சேவையில், கரைந்து உருளும் நானமழிகளே! அடுத்ததை கவையீர்!

**“கிருஷ்ணன்” - “கலியுக”**  
 ஆரம்பம் **“துவாரபரயுக”** கடைசியில், எம்பிரமுவும், எமதய்யமும், கண்ணமும், துவாரகா தீசமாமன, எம் **“பதி கிருஷ்ணன்”** துவாரகையை ஆண்டு வரும் நாளில்

ஓர்நாள்தம் அதல்தர்மபத்தினியான, அண்ணருக்மண்டலேவியுடன்தனித்து, ஓர் ஆலோசனை நடத்தினான். நாளி மறுநாள் பதி ஜெயந்தியாகிய, கோகுலாஷ்டமி யாகிய, கிருஷ்ணன் பிறந்தநாள். அன்றுமுனித நகரமாயும், தமிழக தலநகரமான **“சென்னைப்பட்டணம்”** சென்னை நம் பதி அடியார்களும் எய்யடி கொண்டாடுகிறீர்கள்? எனபாதித் துவரவாய் என ஆடிவு செய்தனர்? கிருஷ்ணன்: - ஆவயம் செவ்வோமா? பக்தர்கள் இல்லம் செவ்வோமா? பஜனை கூட செவ்வோமா? ருக்மண்டலே - ஸ்வாமி! நம் ஆவயங்கள் எல்லாம் **“வியாபார”** ஸ்தலங்களாகிவிட்டது. பக்தர்கள் எல்லாம் அவ்வி யாயாரத்தால் பாதிக்கப்பட்ட **“கிருஷ்ணன்”**

**“தர்களாக”** இருந்தவர்கள் ஆனவரும், நயக்கிறவரும் கனிவியியில் அகப்பட்டவர்களாய், **“கிருஷ்ணன்”** **“தர்களாக”** மாறிவிட்டதால், அவ்விரண்டுமடனும்



2  
செல்பவேண்டாடும், என்று பணிந்து  
கேட்குக் கொள்கிறோம். கின்றைய நிலியிலி  
வேதபாராயண பாடசாலைகளிலும், பஜனை  
மடங்காளிலும், ஸ்ரீவஜ்ஜன மகளிர்  
மன்றங்களிலும் தான் எங்கெங்கோ  
ஸத்தான சங்கீதமோ, பஜனை பாடல்களோ,  
தீர்த்தனை நாமாவளிகளோ, கேட்கும்  
நிலியிலி இருக்கிறது!

கிருஷ்ணன் :- எங்கேயி! நீஎம்மைவிட சென்றாயை நன்கு  
தெரிந்துவைத்திருக்கிறாய். சரிஉன்விருப்பம்படி  
யே அதிலி எங்கு செல்லவாய் என்பதையம்  
நீயே சொல்லிவிடு!

ருக்மிணி :- எப்பிராணயதே! அதிலி மகளிர் மன்றத்திற்கு  
செல்லோம். யின்ம மற்ற கிடங்கருக்கம் செல்  
வோம். உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

கிருஷ்ணன் :- ஆகா! ஆகா! ஓகோ! ஓகோ! யேஷி! யேஷி!  
நீ உன் கண கிடத்திற்கு தந்தான் அழைப்பாய் என  
யாய் கணித்தோம், அது சரியாகிவிட்டது.

ருக்மிணி :- யோதாய் ஸ்ரீயாடி யோதாய்! உன் கணம், என் கணம்  
கித்தயிரிவினை நமக்கெதற்கு? சாரீரம் என்ற  
குரல் வளம், மெண்களிடை சீவையாக இருக்கம்.  
அதல்தான் அவ்யாறு சொன்னோம்! ஆண்கள்  
தொண்டி, சற்று கரகரம் பாக கடினமாகத்தானே  
இருக்கம். அஹதாங்கரும் அறிந்தவர்களை?

கிருஷ்ணன் :- அம்மணி! ருக்மிணி! யாய் அனைத்தும் அறிவோம்,  
ஆதாய் நீ சொல்வதைப் போல, ஆண்கள் குரல் அத்தி  
மோசனம் அல்ல, உருக்கம் அவர்களைப் போல  
மெண்கருக்கு வறவேவராது!

ருக்மிணி :- ஹே கமல நயன! மெண்கள் குரலில், உருக்கம்  
கிளியென்கு சொல்கிறீர்கள்? நீங்கள் ராஜித்யம்,  
நீங்களை ஓடோடிச் சென்று ஆவதாய், அய்யம் தந்த  
மெண்பக்கைகளை, விவரமாக சொல்லலாமா? ----  
---- அத்த வார்த்தை யும் உன் எமதயின்



ருக்மணி யின்பயள வாயை, தம் அயய  
 தரம் கொண்டு மொத்திக் கொண்டு,  
 தேவிதேவி! சந்நிய மொறுக்கவும் நமக்குள்  
 வீண்சுண்டெதற்கு? உலகமக்களிய்யோல்  
 நாம் வத்க்காடினல், அது மொருந்தாது.  
 உன் கிட்டியடியே, நீ எங்கு செல்வயேனு  
 மென்று, ஆணையிடுகிறேயே, அங்கேயே  
 தடையின்றி செல்வவாய், என்னு மணிநீதான்,

எங்கள் னா கியவிரய! அதற்குள் மெதன் னைய ருக்மணி  
 தேவியும் பணிந்து விட்டாள்.

“விட்டுக் கொடுக்காதல், விக் கினங்கள் மறையுமீ!”

என்ற நிமிஷமே கிருமருமே வந்து விட்டாள். எம் பநீ அண்ண

முடியாகச் சொன்னாள், எம் பிராண வலியாய்! நாம் குத

லிலி” சிலு குதநீதை களாகமாலுயோம்” என்னுள் அதன்படி

கிருஷ்ணன் பதீது வயது சிலுயன் ஆனார்!

ருக்மணி எட்டு வயது சிலுயி ஆனார்!!

சென்னையிலி கிறங்குயோம். மொரிய அக்கிரமாரங்கனில்

நுதை யோம், எது நம் கிருமர் தேத்திரந்த னிலும், முதலில் படு

கிறதொ அங்கு செல்வோம். திவ்யிய நாமபஜனை கேடலோம்

முடிவிலி, **“சுண்டலோர்”** **“பாங்கலோர்”**

அவஸ்யம் உண்டு. அது அங்கு நம் துபாரதையில் கிடைக்காது.

அவைகளையாங்கி **“சுறவத்து”** அருந்திவிட்டு, பின் நம்

துபாரதைக்கு வந்து விடுவோம்!

ருக்மணி தலகவ கல மெனுகிரித்தாள்! பின் சொன்னாள்,

ஆமாம் சியாமி! நாம் பஜனை கேட்கச் செல்கிறோமா?

அல்லது சுண்டல், மொரங்கல், மாயிடிச் செல்கிறோமா?

கிருஷ்ணன் சொன்னான் அம்மர தேவி! கிரண்கம் என்று

தான் வைத்துக் கொள்ளேன். கிழ்விரண் குக்கு அங்குகிங்கு

என கிரண்கு அடம் அரிய யெண்டிய திலிசி. இரேகிதத்திலி

பஜனையுமீ உண்டு! பண்டமும் உண்டு! ஏன் மூன்றை

மட்டும் ரசித்து விட்டு, இன்றை ஏன் வாங்காமல் பதயென்னை?



2

ருக்மிணி :- ஓரோ ரோ! உங்களுக்கு சண்டல், யொங்கல், புளியோதரை, எல்லாம் எப்படி பதிக் கம் ஆயிற்று. கருகு இத்தனை காலமாய் அடியார் அறியாதிருக்கிறீர்களே? கிருஷ்ணன் :- ஓ மண்பாவாய்! என்னையே! அந்த சண்டல், யொங்கல், புளியோதரை, பிலி அவாதி யான சுவை. அவை எங்கே அந்த யாவலியாயிற்று!

ருக்மிணி :- ஆமாதவா! இதுவெடுவெடு ரஸினியாக இருக்கிறதே! அந்த ரஸினியான சம்பவத்தை எங்கு கண்டீர்? எங்கு உண்டீர்? எங்கு அனுபவித்தீர்? கிருஷ்ணன் :- ஓரோ! ஓரோ! உன்னிடம் வாயை கொடுத்து, வசமாக மாட்டிக் கொண்டு போய் சரிசரி எங்கு நடுத்த சிவ சம்பவங்களை சொல்கிறேன் கேள்.

**“கயாணன்” வாராணசு “கதை”**

தமிழக மொழி எங்கே ஆலயங்களும், பஜனை மடங்களும் வேத அத்யயன மாடசாலைகளும் உண்டு. இதில் குறிப்பாக ஆலயம் பஜனை மடம் இவ் கு மார்த்தியமாத உத்ஸவங்களும் பஜனை களம், வெகு விமரிசையாக நடைபெறும். இங்கு விடே சஷம் அகாலது முக்கிய திடீ மெய்யது, சண்டல், யொங்கல், புளியோதரை, துயிர் சாதம், என விதவிதமாக நிறுவதனும், பின் அதன் வினி யோகமும் நடைபெறும்.

**“நிலேதனம்” அன் ஆவி “எமக்கு”  
“வினியோகம்” வாராணசு “சிறுவர்”  
“சிறுமியருக்கு”**

என ஆவிதம். இதன் விஷயம் என்னவென்றால், எமக்கு உண்பதெல்லாம் அப்பொருள் கள், யாம் தொடராமல் போய்; என்னுடைய கீழ் திரும்பி, அதனை தாராளமாக எமக்கு உபதேசிக்கிறீர்கள்!



2

யாம் தொடர்புடைய டேரம், எண்ணாதையத் தில்  
தான் சிறுவர், சிறுமியும், ஆலத்தமாக  
ஆலயங்கருக்கும், பஜனை மடங்கருக்கும்,  
வருகிறார்கள். யாம் தொடர்பு தன்மையினால்,  
அச்சிறுவர் சிறுமியருக்கும் “பிரஸாதமாக”  
கொடுக்கப்படுகிறது. அவர்களுக்கும் அவர்களின்  
ஆனந்தமாக, “உண்கழித்”

**“கின்றனர்” “கண்களிக் கின்ற”**

எமக்கு முன் சர்வ சாதாரணமாக, படைத்துவிட்டு அவரவர்  
நாளியங்களை, கவலியின்றி செய்து முடிக்கின்றனர்.

**“யாம் அதில் நைகவைக்க”**

அரம்பித்தால், அதனை ஆலயங்களிலும், பஜனை மடங்  
களிலும், “நிவேதனம் படைப்பும் நின்றுவிடுவீ”  
அங்கங்கு “வினியோக சிறப்பும் நின்றுவிடுவீ”!

பின் அங்கங்கு யாம் **“தனியாக”** நிந்த உண்டியுதரண்க்  
பூரம் பெண்பாவாய்! அன்பின் அணியே! அங்கு ஆனந்தமே  
பஜனையோ முடிந்தபின் “பிரஸாதவினியோகம்” தாராளமாக  
நடைபெறும். அங்கு சிறுவரும் சிறுமியும், ஆண்டி அடித்துக்  
கொண்டு பிரஸாதம் வாங்குவார். அதே அம்மையே அங்கேயே  
அவரவர் வாயில் போட்டுக் கொள்வார். பிரஸாதம் வாங்கிய  
நையிலி “எண்ணையோ, நெய்யோ, பிசுபிசுணை ஒட்டிக்  
கொள்ளும். அங்கு அவர்கள் நையலம்பலோ வசில்கி”!

மாறாத பெண் ஆந்தைகள், தம் பாவாணையில் உடைத்து கொள்வார்.  
ஆண் ஆந்தைகள் **“டிப் டாப் பாக ஹான  
ஸ்டாக், கம்பீரமாக”** “அடியாத உண்க  
வைக்கீ” நையை விட்டு விடுவார்கள்! /



2  
 அங்கை மையலிலே கு வெளி ஓய வரும்  
 போது, **“வெகுசுத்தம்”** ஆகி  
 விடும். அது **“நையின்”** உயிமையா?  
 அல்லது அது **“நையின்”** உயிமையா?  
 அதுவெவ்வெவ்வெருதநியமாக வேகிதுகரவ  
 பரியந்தும் நடந்து வருகிறது. அத்தகரகஸ்

யத்தக இன்று நாம் இருக்கும், அவன்யம் அறிந்து வருவாம்!  
 அகவேதான்யம் **“பிராயர்”** அணிந்த சிறுவனாக, யடி  
 வெகுத்தோம்! நீயும் **“பாவாடை”**

சிறுவியாக காட்டி அளிக்கிறது, இனிசெவ்வோமா?  
 ருக்மணி:- அப்படியா விடியும்? ஓரம் இயணை! இன்று நாம்

இருக்கும் சுண்டல், மொல்கலி, முனியோதரை தயிர்சாதம்,  
 ஆகிய **“பண்ணை நெய் உள்ள”**, **“புரசையான்”**

பிரசாதம் சாமிவிடம் போக வில்லை! அதற்கு மாறாக  
 புதிய அனுபவம் **“வறவும், கொடுக்கவும்”** யோவது  
 மோலி தோற்று கிறது.

கிருஷ்ணன்:- அது என்ன தேவி அது அனுபவம்? கொஞ்சம்  
 எமக்கும் அரியம் படியாக தீதான் சொல்லேன். அந்த  
 யானும் கேட்டு அனுபவிக்கிறேன்!

ருக்மணி:- ஓய சிந்தாநி! ஏ கபடநாடக சூழ்ச்சி ரதாநி!  
 ஏதும் அறியாதவர் போல ஏன் இந்த யிள்ளி யிளையாட கு

கிருஷ்ணன்:- தரிசரி ஏன் துடிக்கிறது? என்னி போலால்  
 தாமத தெரிந்துபோ கிறது. சரி போக வாம் என  
 அவ்விருக்கும் சமாதானம் செய்து கொண்டு, தகன  
 மாரிக்காரகச் சென்றி வந்து சேர்ந்தார்கள்!  
 எம் செல்லம் தரிகளே! அன்பின் சாதனை யாளர்களே!  
 அனைத்தத்திலி் நினைவென்று விட்டார்கள்!

இறங்கிய கிடும் ஓர் பெரிய அந்திரவாரம். அங்கு அவர்கள் கண்ட  
 அதே கிடம் **“பிராயர்”** உபயா





2

என்ற யேசுபாடசாஸ்யம்; பழினை கூடவும் அமைந்த ஓர் பெரிய கிடம். அவ்விருவரும் மெதுவாக ஸயா வாசலீ கேட அருகேவந்து, ஓர் நோட்டமிட்டார்கள். ஓர் பத்த பதினந்து நபருக்கு குறை யாமல் இருக்கும்! மடிசார் வேஷ்டியுடன், படகு

அங்க வஸி திரத்திடமும், கோயி திலகமும், திருமுண்டரமும், அணிந்த நிபயில், தேஜஸாக காட சி அளித்தார்கள். சிலர் அமர்ந்திருந்தனர். சிலர் அங்கும் அங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தனர். இரண்டொருவர் பக்கவாத்தியவிகருக்கு சருதி செர்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

எம் அன்ம செலவங்களை!

அங்கு அனைவரின்

பேச்சும், ராகம், நாளம், பல்லவியைப் பற்றிய விவரச்சொல்லும் அவர் அப்படி கிசையிப்பாடினர். அவர் அப்படிப்பட்ட கிசையிப்பாடினர். அவர் சாஸ்திரம் சரிசரிக்கும் அவர் ராகம் சரிசரிக்கும் அவர் சுத்தியில் அப்படிதம் கிருந்தது. அவர் தாளத்தையிடல் விட்டார். அவருக்கு சங்கீத நானமே கிர்ஸும் அவர் சுத்த நான குணியம் என்கின்றனம் பற்பல விதங்களாக, "குற்றம் குறை ளாகச் சொல்லி" **வம்பு அளந்து**

கொண்டிருந்தார்கள் என யன்றி எவரும் பாடமுறையறவில்லை. நம் பதிருஷ்ணமும், அனை நுகும்ணி தேவியாகும், ஓருமணி நேரம் கால்க்குக்க நின்றது தாரிச்சிச்சம். எவரும் பாட மாட்டார்கள், என சலிப்படைந்த அவ்விருவரும் சரிசரி ஆண்கள் என்னுடைய அப்படித்தான், என குடிவு செய்க வந்த ளாய். கருஷ்ணன் சொன்னார்: அம்மா தேவி! அங்கு பாடவும் கிர்ஸி பிசாத்தமும் கிர்ஸி ரெய் ருதி விட்டது. அனை அனைத்தவர்களாகிய, "ஸர் ஜனமகனிர் மன்றம்" செல்வோம் யா, என எம் அனை மையம் அனைத்துக் கொண்டு அருத்த ஓர் அக்கிரமாரம்பந்தர்கள். அங்கு அவர்கள் மொவ் வியபடி, மகனிர் மன்றமும் அங்கு கக் கண்டார்கள்.



2

மெதுவாக எம்மிருபு வும், அன்னை குடும்பமணி தேவியும், அந்தமகனரிம்மன்றம் அருகே சென்றனர். அதுவெகு வெகு அழகாக, சிறம்பாக, கண்கலரும் அவங்கார நீகளுடன், மாவரிசு நோரணம், கதம்பமா சீ கள் முடைகூடி, வெகு வெகு அழகாகவும், நறுமண வாஸனை யுடனும், பெரும்

பாலும் அது, **ஸடகூடி** கடைசரிமாக காணப்பட்டது. ஓர் ஓரமாக அவிவிருவதும், நின்று கொண்டு, ஓர் நோட்டிட்டுடனார்,

அங்கு அனைத்து மெண்களும், ஜரிதைபட்டு சுவசலக்க, வசியல் ஓசைகவகவக்க, **படமாமரி** காராக

காடகி அணித்தனர். அங்கும் அனைவரும், பாடமுயற்சி எடுக்க வில்லீ. அதற்கு மாறாக, அந்தகேசு எந்த கடையில் வாங்கியது? இதன்விடு என்ன? அதன் பார்ப்பீ அன்னமும் கொஞ்சம், அகலமாக இருந்தால் நல்லது! இதுபித்தளி ஜரிதையா? அது வெளி நிஜரிதையா? இந்த கெவக்க, இந்த ஜாக் கெடி, வெகு மொகுத்தமாக இருக்கிறது! இந்த புடைய, இந்த ஜாக் கெடி, இந்த வசியல், இந்த கெண்ட் மேக், எல்வம் மேச்சாக, வெகு வெகு அழகமாக இருக்கிறது. உன் கெண்டை டரிப்பினும், உன் லிப்பிடிக்கும், உன் நெயிலிப்பாலிசுடி, வெகு அற்புதம், என் இன்ன கும் பந்தவ் விருமாக, **ஸிமர்சனம்** தான்

நடந்து கொண்டிருந்த தேயுள்ளி, எயரும் பரட முன்றலில்லி! ,, அங்கு பிரதான அடீ திவ், **ராஜா கிருஷ்ணன்**

அருகும், தோளில் கைபேரட்டையடி ஒன்று, அவர்கள் பார்ப்பை யானது, எம்மடி இருக்கிறது என்குவீ? **அம்போ**

எனநம்மை, நடு ஓரா லிவீவைத்து விட்டு, அம்படி உண்ணவம்பு அடிக்கிறார்கள். குவிராவ மும் பாட முன் வரவில்லீயே என்று, இவர்கள், எம்போது பாடும் போகிறார்கள்? இவர்கள் நம் பிரசாத **வாஸனை**, எம்போது காட்டம் மேடு முடிகள்? என எண்ணி, எண்ணி, ஏங்குவதும் பேரல் அமைந்திருந்தது.



2

கிருஷ்ணமும், அன்னை ருக்மிணி தேவியாரும்,  
சுமார் ஒருமணி நேரமாகத் தளங்கடுக்க நின்று  
விட்டுவிட்டுக் கொண்டார்கள்.

கிருஷ்ணன் :- போதும் தேவி, போதும், இம்  
பட்டணம் உந்தும் நம் ஸ்தலம்,  
(துவாரகையில்) கிதம் குன்றாக பஜி  
யும் மூலம் துபிரசாதம் வினியோகம்  
செய்தி குயர்கள், சூரியமுகி உணர்.

**“கெட்டும் பட்டணம் போ”!!!**

எனமல் யதுண்டு. இதன் அர்த்தம்?

“கெடுவதற்கும் பட்டணம் உரவேண்டுமா”? அவ்வது

“கெட்டபின் பட்டணம் உரவேண்டுமா”? இதன் எது

முந்தி, எதுமிந்தி, என தெரிய வில்லை.

ருக்மிணி :- கல, கல, கல, கல யெனச் சிறித்தொன். ஏன் ஸ்யாமி!  
இப்படி மொழி எல்வாம், எங்கே கற்றீர்கள்? தாங்கள்  
கிங்கு அடிக்கடி வருவீர்களா?

கிருஷ்ணன் :- ஆமாம் தேவி! இப்பட்டண உரவே, எம்மையும்  
பற்றிக் கொண்டு போயும்? சரி! சரி! கினியம் நாம்  
கிங்கே கிருந்த, பிரயோஜனம் கில்லை. வா! வா! வா!  
நம் நம் துயரகக்கே, மென் உகிடு யோம்!

எனச் சொல்லி, அன்னை ருக்மிணியின் கரம் பற்றிக் கொண்டு,  
யேகமாக நடந்து, அந் நெருங்குதான் டி, சூர் ஒதுக்குப் புறமா  
இடம், யந்த வில்டர்கள். அவ் கு ஓர் புத்து குடிசை வில்டர்  
குக்கும் போல் தோற்றியது. அது ஓர் சேரி பகுதி!  
கிருஷ்ணமும், ருக்மிணியும் புறம்பட ஆயத்தம் செய்யும் போது  
ருக்மிணி :- ஸ்யாமி! ஸ்யாமி! நன்றி மொறுங்கள்! ஓர் மொல்லிய  
கீதம் வருகிறதே! அதை கயனியங்கள்! அகீதம்  
கிச்சேரி பகுதியில் கிருந்துதான், வருவதாக தெரிகிறது!  
இப்பாடல் யரும் வீடு, அரை அந்த ஆமாம் அருகே உள்  
ஓர் குடிசை விருந்து, வருவதாக தெரிகிறது. வாருங்  
கள், அவ் கே சொல்லுபவாம்!



2

எம் கண்ணாஸினி கண்ணா கிணீ மணிகளே!  
 எம் பெருமானும், எம் பிராட்டியும், அந்த  
 குடிசை சமீபமாக வந்தார்கள். மெதுவாக  
 சந்தி தூரத்திலிருந்தே, அக்குடிசையை நோட  
 பமிட்டார்கள்.  
 அக்குடிசையும், அதன் பக்கமும், எப்படி இருக்கிறார்  
 கள் என்று?

கணினிமணிமணி குடிசையர் கரும், அடித்து காறை கூட ஆச குடியாமல்,  
 மணிக அமரகர் உள்ள வீடு.  
 மேல் கூற ஆங்காங்கே சூழ்நிலை மூட்டைகள்!  
 விரிசல் உள்ள சுவரில், இரட்டை ம (அது ராதா கிருஷ்ணா)  
 அதன் கீழ் உள்ள ஸ்ரீலிங்கம், மணிக வாயு வாயைப் பிடிக்கிறார்!  
 அதன் பக்கத்தில், இரட்டை மணிக டம்ளர் ஜலம்!  
 அப்படித்திரை இரட்டை மணிக டம்ளர்!  
 அப்படித்திரை சீழ், மணிக வாயைப் பிடிக்கிறார், புகைத்து கொண்டு செல்கிறார்!  
 அப்படித்திரை சீழ், ஆசன அட்டை மணிக டம்ளர், இரட்டை மணிக டம்ளர்  
 உள்ள இரட்டை மணிக (கண்ணா மணிக டம்ளர் கருந்தும் கொண்டு வரவேண்டும்)  
 உள்ளம் உருக, கண்ணா கிணிக டம்ளர் சீட அயன் மடலின் கருத்து?

மேகமலகீகண்ணா! மேகமலகீகண்ணா! மேகமலகீகண்ணா!  
 மலகீகண்ணா! மலகீகண்ணா! அண்ணம் கோகுலத்திலும், பிருந்தாவரத்திலும்,  
 கிழியும், உண்டான யாழும் உண்டிருந்தே, மாடுமேய்த்தேரம். நிகரையாடி  
 கொடுத்த வெண்கையும், தயி ரும், அன்னம் எம்மால் மறக்க முடியவில்லை.  
 உண்டான பரிசாபிய, எங்களை உண்ணச் செய்து நீ ஆனந்தமாக,  
 ரவித்தம்பார்த்தீசன் கொண்டு குடியும் அவ்விடே கோபிதகர்கர்  
 வந்தால், எங்களை மூட்டை மலகீகண்ணா அயன் மலகீகண்ணா  
 அயர்கர் இதயத்தை தயர்ந்து, உத்திய வரவின்ற புகும், பெற்று  
 விடுவாய். "கண்ணா மணிக டம்ளர், உண்டான கண்ணா மணிக டம்ளர்,  
 பெற்றுத்திரை மலகீகண்ணா. தினமும் உண்டான கண்ணா மணிக டம்ளர்,  
 அயர்கர் உடலில் பிராணத்திரை கருத்து. எம்மால் மறக்க முடியவில்லை,  
 சுவந்தாவரம், சுவந்தாவரம், மலகீகண்ணா மலகீகண்ணா, எம்மால் மறக்க  
 மணிக டம்ளர் கொடுத்திருக்கிறாய், எனது உணரவும் நினைவுகூட்ட வேண்டாம்.  
 அன்று வெண்கையும், மாறும், தயி ரும், உண்டான மலகீகண்ணா  
 கொடுத்தும், அப்படி மலகீகண்ணா. கிணிக, உண்டான மலகீகண்ணா மலகீகண்ணா



2

வாழையத்தவர்களே, எம்மிடம் இருக்கிறது. இதை அவர்யம், நீங்கள் வற உணர்வம். இவ்வேளையில், உலகினம் செய்தவிடாதே! எமக்கு உணர்வீயன்றி, வேறு கதி உது? நீயே எளியவனுக்கும், எளியவனே! உன்னிடம் ஆடம்பரம், பகட்டு, வியாபாரம், எதுவும் இல்லவேண்டும்! உன் கடைக்கண், யாராவது பார்ப்பதும் சாம்பிட வாதண்ணு! சாம்பிடவாதண்ணு!! சாம்பிடவாதண்ணு!!!

என கிம்படி உருக்கொடள், சில பாடல்களை, உருதி உருதி, உருகி, அழகுறுயன், அம்படியே இவ்வேளம், சந்தம் பித்தலிடலாண் அயன் வயிலி பாடலும் வரலிலி, வாங்குநகைமும் வரலிலி

சுவதமியம் அனதுபிரகத்தை வந்ததும் உருகண்ண

உலகியலோ! "கருணைஞ்சீர்த் தியாகிய நீ நிரீறு கொண்டு குக்கிரும்!"

கசடததிய அடியோம், அமர்ந்திருக்கி உருமே! உது என்ன

கொடுமை! எம்மிறய சாம்பிட்ட குறுக்குத்தடி வருவண். அடியடி அப்புவள், தின்தினம் தின்தினம் கொண்டு குக்கிரும், உன்காவர்கள் கோகுலம்

**அப்படி எம்மடியில் அமர்**

எனக் கூறியவன், அம்படத்தை எடுத்து தம்மடியில் வைத்துக் கொண்டுள்ள எம்மிறயவும், தம்கண்களில், கண்ணிர் பளித்த தனுமடி, கிடுகு உறும் நிவயிற், சோர்ந்த உறைய், வாசலில்,

**அப்படியே, அமர்ந்து விட்டான்!!!**

உணர்வுடன் கூடிய, அந்த வகைத் தோத்தமனி, தாம் அலக உண்ணம், வேகொ விந்தா! எம்மடியில் அமர்ந்தது போதும், உன் கிம்படி தீர எம்மடியில் படுத்திக் கொள்ள, எனச் சொன்ன உணி, அந்த கண்ணன் படத்தை தம்மடியில் படுக்கும் நிவக்கு, உறுத்துக் கொண்டு தடவிக் கொடுத்தான் உடனே எம் அன்னி, குக்மணி உது, தம்

மேலே போட்டி குந்தி மல்லிய வஸ்திரத் தாவி, கிருஷ்ண கண்களின் கண்ணிர், கிடுகு விழலிடாமல் துடைத்தான் வாதலில் அமர்ந்திருந்த எம்மிறய அப்படியே சாய்ந்தான்!

**பக்தன்மடியில் தலையவைத்தான்!**

மோனம் அண்ணதையுடன், எமது யன் தயில் கிருஷ்ணமும் அண்ண அண்ண வித்த நிவயிற், மொன்னமர் கி விட்டேன் உது சந்திய வரலிலிவுமும்!



2  
 ப்ரீமகவாணின் சிரமம், பக்தன்மடி யீது,  
 படடமாத்திரத்திலும், அந்த உண்மைபக்து  
 மும், சேதநசக்தியை கிழந்து, உணர்வற்ற  
 நிலையை அடைந்து விட்டான்!

## “உஸ்ஸீஸ்ஸீஸ்ஸீ”

சந்தம் ரெய்யாதீர்களை!

காவல் எவ்வளவு கடந்ததோ, யாஹ் அறியோம்.  
**லோகமாயா**, (ருக்மணி) ஓடோலுள் அடிவகுக்குவந்த  
 வளாய், ப்ரீமகவாண்க்கும், ப்ரீமக்தவக்கும், சேதநசக்தியை  
 கொடுத்தான்போலும்? அவ்விருவரும் தம் நிலங்க்குவந்தனர்  
 எம் அநந்தக்க்குவந்தகளை!

அந்நிலையிலும் அந்த  
 உண்மைபக்தன், ப்ரீமகவாணின் சிரமம் தம்மடி யீது அருமயதை,  
**“உணர்வில்லையோ?”** அவ்வதப்ரீமகவான்  
**“உணர்ந்த வில்லையோ?”** அது

பரம் (தேவ) ரகஸ்யம்!  
 ப்ரீமக்தன் அந்த விஷயம் நிலையிலிசாஸ்வநாவது:— ஹே பிரயோ  
 தயாநிதி! கருணாசாகரா! உலகநேதயானா! கிம்படி உன் லோக  
 நித்திரையிலும் உன் திருமேனியில், (படசொடுபத்திலும்) உத்த  
 லக்தக உயர்வை கோர்ந்து நிந்நிறதேரான அங்கவாய்த்து  
 உண்ணம் தம்மேவ் துண்டாந், அதை மெதுவாக, ஒற்றி, ஒற்றி,  
 எடுத்தான். ஸ்யாமி! உன் நித்திரை யோதம்!

**திருஅழகு** (வாய் வாகவிய்யம்) உண்ண

உண்டாமாணை சொல்லிக் கொண்டு, பதங்களை யாந்ந்தான்,  
 அப்பதம் இரண்டும் காண வில்லை! மடியில் இருந்த படத்தை  
 யார்த்தான், அப்பதத்தை யும் காணவில்லை! **ஆஹம்?**



2  
அவன் கண்டகாட்சி!

அவன்மடியில், ஆனந்தமாக குறும் சிரிப்பாக, சிரித்து நியயில், எழையன் பகீதிக் கொண்டு, அவன் மேல் துண்டரலேயு, அவன் முகத்தையும், திருமொளியையும், ப்ரியகவாண்! துடைத்துக் கொண்டு, குத்தீதே! ரொம்ப, ரொம்பக் தீளித்து விட்டாயி! உன் பிரசாத பத்ரங்கள், நாம் சுவருமே சாமிடலாம், என கூறிக் கொண்டு தேவி! அப்பதங்கள், உறித்துக் கொடுப்பாயாக என் குன், நம் கமலக்கண்ணன். எம் ப்ரியதேவியும், கல, கல, கல, கல, ரயண சிரித்துக் கொண்டு, தம் **“விராட”** மொழிபெய்து,

எடுத்த அவர்ந்தார். அந்த வேகமாயா, தம் கிருந்தொடை களிலும், அவ்விரு குத்தீதகரியும் (ப்ரியகவாணியும், பந்தனியும்) அவர்ந்தீ விக் கொண்டு;

**“ஓர்மை, ஆனந்தாஸ்ரமம்”** என ஆக்கிறார்

**“ஓர்மை, அன்பின் குடி”** என ஆக்கினார்!

**“அவ்விரண்டுக்கும், உடையக் கொண்டு கிருக்கிறார்!”**

**“அதுவே ஞானப்பழம்”**!!!!

என, அதுவாகவே கிருக்கிறது. அக்கதை தற் காலிகமாக, எவரும் உணரமுடியாதும் அதில் உகோணானுதமான ஹிடியும், (ரகஸ்யமாக) அடங்கி கிருக்கிறது.

**“காலப்போக்கில்”**

அனைவரும் உணர் ஹீர். அன்பர்கள் அனைவரின், திருவடித் தாமரை-களிலும், திப்யைத்தியம் குதம் காத்தீதீ வனவீடுகிறார்! ஓர்மைத்தியம்.



2  
 ஆனந்தாஸ்ரம முடி, அன்பின் குடிவழி,  
 இளைந்த,  
**“ஆனந்த”** குடிநீர்தகனே!

மேலே கூறிய, இரண்டு கதைகளும்,  
 கிறிஸ்துவம், கிருஷ்ணமும், ஒன்றாக அணி  
 ரம்பளை விளக்கவே

அவ்விருவரையும், மறந்து கதாபாத்திரங்களையும்,  
 உங்களுக்காகவே **“நடிக்க வைத்து”**

ஓர் மக்தன் எப்படி கிருக்கவேண்டும்? ஓர் மக்தன் எப்படி  
 கிருக்கக்கூடாது? எப்படி அழைக்கவேண்டும்? எப்படி  
 அழைக்கக்கூடாது? எதை, எப்படி, எந்நிலையில், எகாருக்க  
 வேண்டும்? என்றாவது கோணங்களில் சித்தரித்து;  
 எமதண்ணால், கண்ணனே, (திருடனே) தயாநிப்பாள  
 னாகவும்; கதாநாயகமாகவும், நடித்துக் காட்டிய **மாயர்**

**“மாணசுக சித்திரம்”** 000000

கிறிஸ்து, ஆடுகள் மையத்தான்! கிருஷ்ணன், மாடுகளை மையத்தான்!  
 இவ்விருவரும், ஓர் அரசனாக்காக, இனிந்து உளர்ந்தவர்களே!  
 இவ்விருவரும், துறையறமாகப்பேசி, அதே நேரத்தில் சந்தா  
 பித்தவர்களே! ஆறல் முடிவில் “துர்மரணம் போல்” ஒன்றை  
 தாங்களாகவே, ஆனந்த நிலையில், ஏற்றுக் கொள்ளனர்.  
 இவ்விருவரும், தம் காவல்களில், அவ அன்புதங்களை செய்து,  
 முடிவில், **“இரும்பு ஆணிகளையே”** உலகின்  
 மரணம், என ஏற்றுக் கொள்ளுபவர்கள்! **“அது மரணமாய்த்”**  
 அனைத்துமே ஒன்றே! அது நவமே!  
 அதுயா மே! அதுநீங்கள்!

பாபா.





ஸத்தியம் பேசு (ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.  
 நாயை அடக்கு. கருணையோடு இரு.  
 ஸத்தியம் பேசுதான் தர்மம் நிலிவையும்!

“பிரமாம், ஜெயராம், ஜெய ஜெயராம், ஜெய ஜெயராம்”  
 “அகம் பிரம்மம், ஜெகம் பிரம்மம், அகமேஸ்வரம்”  
 “ஜெகம், பரமம், ஜீவர்கரம், சிறிதம் இவ்வி”

**காலதேவனும், ஓர் பைத்தியமும்!!**

உளர் :- காஞ்சன் காடு!

இடம் :- ஆனந்தாஸ்ரமம்!

காலம் :- 15-2-2005, செவ்வாய், அதிகாலை  
 ஓளம் ஆனந்தாஸ்ரமம் அன்பின் குடியும் இளைந்த அன்புக் குடிந்தைகளே!

அன்பு கில்லியாறல் ஆனந்தம் இவ்வி! ஆனந்தம் கில்லியாறல் ஞானம் இவ்வி! ஞானம் கில்லியாறல் மோட்சம் இவ்வி! மோட்சம் என்ற ஜீவன் ஞகீதி பெற கில்லியாறல் **“நாம், அது ஆக”**

முடியாது! நாம் அது ஆக கில்லியாறல் பிறப்பிற் பிறப்பிற் தாண்டமுடியாது, பிறப்பிற் பிறப்பிற் பைத்தியத்தாண்டி நாம் ஜீவன் ஞகீதியைப் பெற கில்லியாறல், நாம் பிறந்த பிறப்பியை அடைய கில்லியாறல் நெயாடுள்! அதற்கு நீங்கள் அனைவரும் நமக்கு **“ஸத்தீசுர அருள்”**

நாம் அனைவரும் **“ஜீவன் முக்கிய”** என முடிந்த முடிவான **“நம்பிக்கை”**

உங்கள் அனைவரின் **“நம்பிக்கையே”** உங்கள் பரமம், அதனே உங்கள் பரமம், அதனே பிரமம், அதனே உண்மை. ஆமாம்.



2  
 “நம்பினார் கெடுவதில்லை” என்ற சந்தைய வாசகம், அன்றுமீ, இன்றுமீ, என்றுமீ ஆனந்தித்தரமான உண்மையாகும்! நம்பியவர்க்கு நடராஜா என்றுமீ, நம்பாதவர்க்கு நடராஜா என்றுமீ; நம் ஆன்மேளி சொல்வர். இகமாகிய வெளக்கமோ! அகமாகிய தெய்வீகமோ! பரமாகிய பரமார்த்தீகமோ!

“உண்டுஎன்றால் உண்டு” அது  
 “இல்லை என்றால் இல்லை” தான்! இதன் பொருள் என்னவென்றால்; “நீ உண்டு” என்ற நம்பிக்கை உண்கு

இருக்கிறதா? கிடையா??  
 “உன் இருப்பு சந்தையமானால் அதன் இருப்பும் உண்டுதான்!”  
 “உன் இருப்பு அசந்தையமானால் அதன் இருப்பும் வாய்தான்!”  
 என் அன்பின் நானமதுகளை!

இனி சம்பவத்திற்கு வருவோம்!  
 “காஞ்சன்காடு ஆனந்தாஸிரமம் வா”!!! என ஓர் அழைப்பு வந்தது! அழைப்பின் காரணதாரியனும் தெரியாது. அழைத்தது யார் எனத் தெரியாது. சந்தையத்தின் நிமித்தம் அழைப்பு வந்தால் இது அங்கே போய் ஆகவேண்டும் “இது இதன் நியதி”!!!

என்னென்றால் இது ஓர் ஆடுகாவி! இது ஓர் ஓடுகாவி! இது ஓர் “சஞ்சாரி” ஓர் உதைபந்தள என்றுமீ, ஓர் பதுமை என்றுமீ சொல்லவாம்! காரணம் இது அயன்றைக்கீகருவி யாதலே கிந்த வினாடிவரை இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இதுக்கு எந்த செயல்பாடும், வல்வமைகளும்கூடாமைகளும்கூட, எந்த அசைவுகளும், கில்லவே கில்லீ, அபவே சந்தையம்! இயக்கம் அவருடையது

உலகிற்கு (ஒன்றுமே உதவ முடியாத “உதவாக்கார” தெய்வநிபிக்கும், பரநிபிக்கும் உதவ அக்கறை யான கிந்தமைத்தியம், இது ஓர் சந்தான உறையாடலாக இருப்பதால் அம்மாத்திரத்தின் நிமித்தம் கிதை சந்நய உயர்த்திக் கொள்ளுகிறது. கிதை கனி “யாம்” என குறிப்பிடுகிறோம்!



2

ஓளம் தவழ் செல்வங்களே!

யாழ் காஞ்சன்  
காடு ஆனந்தாஸீரமம் வந்து சேர்ந்தோம். அது  
அதிகாலை நேரம், எமதய்யன் (திருடன்) நண்ணன்  
என்ன சூழ்ச்சி செய்தானோ, அதை அவரே  
அறிவான். வந்ததும்கொடியரத் தடியின்  
அச்செய்தாரின் நடுவே குறுநிதி நின்றோம்.  
அவன் தருமியினல் அங்கும் சுற்றம் சூழவும்  
எந்த ஜீவர்களை யும் காணோம்! ஆறல் ஓர் குரல்

கேட்டது! **“ஏசுகதேவா!”** எனலித்தது!  
“அவன் அருளால் அவன் தான் உணங்கி” என்றபடி அவன் தரு  
யினல் அக் கொடியரத்தையிடத்த வண்ணம் சாய்ந்தநிலையி  
எம் **“காலதேவன்”** அங்கு தின்ற உகாண்டி டுங்கான்.  
எம் கால தேவன் கியம் நியமங்களை அணுப்பிசகாமல் செய்யவன்  
ஆளையால் அவன் **“இயமன்”** (யமன்) என்றும்;  
அளித்து ஜீவகோடிகாரின் ஜீவகியக்கங்களை சரியாந்தது அவ்வக  
ருக்கு ஓர் காலத்தை திரீணயம் பண்ணுவதால் **“காலன்”** என்றும்.  
அளித்து ஜீவகோடிகாரியும் பாரபறை கோவுடின் நியும் ஈயு கிறக்க  
பரிசாமம் இல்லாமல் உயிர்களை கயர்ந்து செல்வதால் **“அந்தகன்”**  
**“குருடன்”** என்றும்; உயிர்களை கயர்ந்து செல்வதால் கொடுவிரதாழிவச்  
செல்வதால் **“கூடற்றுயன்”**  
அனைநாமாகக்கி விசால்லி அழைப்பர். ஆறல் யாழ் அவள்க  
**“காலதேவா”** என்றே அழைப்போம். ஆறலிலி அவன்பாதத்தில் நமஸ்கரித்த  
பைத்தீயம்:- எம்விரமயே! எம்மை அழைத்தது காங்கர் தான?  
என்ன காரணமாக அழைத்தீரோ?  
காலதேவன் :- நினைமை எண்ணினாய்; யாழ் உன்னை அழைத்தோம்!  
பைத்தீயம்:- யாழ் உம்மை எண்ணினோமா? எம்க்கு அந்த உமை  
ஏது? ஓன்றும்குரிய வில்லியே? அன்வாருதடைய  
பஞ்சாக்னி வித்தையின் நிலித்தம் உம்மை அழைத்  
ததன்ரு. அதன் உடனக்க கூம் தாங்கர் திருவாக்கரல்  
பைற்றுக் கொண்டு, அதை எம் சீயய நானுபய மஸர்  
விளக்கவுறையில் பிற்பகுதியில் பேரட்டவாரிக்கு  
கியமோது அழைத்தநிலி தாங்களோ அறிவீர்!  
காலதேவன்:- எம் அன்பான தாளியே! அங்குநாய்க்குவும் அருங்கரல்  
அந்தகூடம் சீய்க்கவித்தியிலோயிலே” (அதன் வாருந்  
கியக்கம் நின்றுவின்) எனரும் அந்தப்பக்கம்



2

காலதேவன் :- வற அயவாத சூழ்நிலை உரு  
வாதிவிடும் நம்நிலவேறு  
இவர்கள் அயக்கம் வேறு/நாம்  
இந்த கீழ்க் குக்கு எந்த உபாதை  
யும் தரலாகாது ஆகவே நாம்  
இருவரும் "பசித்திரை" (மூலகுத்  
தொழுதல்) பக்கம் போய்விடலாம்  
அங்கு நம்மால் எவருக்கும் எந்த  
பாதிப்பும் திகழாது என அல்லாத  
தைவிடருகுவரும் அகன்றோம்!

பைத்தியம் :- ஹே! காலபகுஷா! உம்மை கிந்தரதை நினைக்காத  
சொன்னாயே அதன் விபரம் என்ன?

காலதேவன் :- சிறிது காலத்திற்கு முன் சூர்திரியமடலிவ்

**"வினை மது விது"** என எழுதி

யதாவது நாமகம் உருகிறதா? அதையும் மறந்துவிட  
டாயா? உனக்குமனம் மறந்ததாகவே அரும்பதால்  
அதைமனம் **"இறந்தநிதி"** எனச் சொல்லி விடுகிறது.  
ஆனால் தேவநெய் வங்காளமிய திரிதர்க்காக்களும்  
அஃடதீக்குயாவதர் களாதிய நாங்கள் அவைகும்  
மனம் கிலியாயினும், அம்மறைக தொற்று வித்த

**"மாயையைய"** என்கள் வசம் எங்கும் பிடிமில்

றயக்கி அரும்பதால் எங்குக்கு எந்த உபாதைகரும் இவ்  
ஆனால் நாங்கள் அவைகும் **"தொழுதல்"**

கர்க்காக்கள் தரணை? நாங்கள் உன்னைப் போல்

**"சுதந்திர புறவை"** ஆக வில்

லியே. நியோ எங்க ஸிறும் சூர்படி உயரமான **"நாணு  
ஸ்வசூத்திரம்"** சர்வகாலயிக்குக்கிதும். எங்காளர்  
அம்மடி முடிதிறதா?

பைத்தியம் :- ஹேவிரலோ! ஹேநயாநிதி! ஹே தருணசாகரா!

சிரமாதலுக்கிரமே! இதுஎன்ன சொகனை? இந்த  
உதயாக்கரைப் பைத்தியத்திற தீர் சொன்ன நிலையை  
கூட்டிவைக்க உன் ஸத்திரை அம்மஸ்வசூத்திரமான

**"நியாதியபூவியாசுபகவணி"**

தானே?



2



பைத்தியம் :- ஓஹ காலதேவனே! அப்படி  
 ஸத்திரூஸீதானம் மெற்றவர்கள்  
 யார்யார் எனக் கூற முடியுமா எம்  
 குகந்தைகளுக்காகத் தன் வாக்கால்  
 கேட்டால் அதற்கு வலிஸ்டர் வாயால்  
 கேட்டபிரம்மரிஷி "பட்டம் போண்  
 றதானம் தேவலோகத்தில் உள்ள  
 தேவதெய்வங்களை மட்டும் கூறினால்  
 போதும்! ஆலோகம் யாது அறிவேன்!  
 காலதேவன் :- ஏன் ஆலோகம் வேண்டாம் என எண்ணுகிறாய்? அவர்கள்

பைத்தியம் :- எம்மிடையே ஆலோகம் இருக்கிறதா? **"ஸாதனம் கூடம்"**

ஆலோகம் வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டு மெற்றவர்கள்  
 சீவியு கவிதாநாமம் "சுவரீகிருந்தனர்." "பவரீகிருந்தி"  
 மெற்றவர்கள் **"போல்"** கிருந்தனர் அஹம்  
 போது கிண்டலேண்டாம்! தேவலோகதேவ தெய்வங்க  
 ளையம் இறை சம்பந்தத் தோடு ஒட்டிய சிவமஹான் களையம்  
 கூறினல் போதும்?

கால தேவன் :- ஓஹ மாயாநீர் சாமான்யமீயட்டவரல்ல! உன்னை  
 அப்படி கவனித்தேன். இப்போது உன்கேள்விக்கு  
 மட்டுமே விடை கூறுகிறேன் கவனமாகக் கேட்கவும்.

தேவதெய்வங்கள் :- ஸ்ரீ தட சிறுமீர்த்தி! ஸ்ரீ நந்தி தேவர்!  
 ஸ்ரீ தத்தர்! (தக்காத் திரையர்) ஸ்ரீ சூரிய தேவன்! ஸ்ரீ குந்தர்  
 (சுவன்) ஆஸம் மெற்ற ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயர்! பிரணவ மசாகுபி  
 யான ஸ்ரீ விஜயதன்! அக்கினி மொஸியிஸ் தேவன் ஸ்ரீ  
 ஸ்ரீ சநவணன்! உம் அஸ்ஸஸ்யே கந்தையன் கண்ணன்!  
 எம் அஸ்ஸமாகிய காலதேவன்! மஹம் ஆலோகத்தின்  
 சீடமே தட்டெட்டிய வேண்டாம் அவர்கள்

**"வலிஸ்டர்/ வியாசர்/ ஜடபரதன்!  
 மஹம் "சூகப் பிரம்மம்"!!"**

பைத்தியம் :- இது போதும் தேவாதிதேவா! இனிதான் கிவீடு  
 வந்த காரியத்தையும் என்மை அறியாத காரியத்தையும்  
 இனிவின கீகலாம். ஆமாம் தெரியாமல்தான் கேட்கி  
 னேன்? தாங்கள் எம்மிடம் யறாமல், கிந்த ஆணத்தா  
 ஸீரமத்ததை தேர்ந்தெடுத்த காரணம் யாது தெரியவரா?





காலதேவன் :- ஹே தூளிபாயா! உம்மட  
 லில்லீ கூடிய வினையெனும், விதி  
 ஆகிய உம்மேனீ நூநீதம் சரியான  
 விளக்கிய தொகுதிருக்கருயி!  
 ஆறும் **“விதியின் சதி”**  
 அகல் **“பழி பாயம்”**

என்னும் காலன் பழி ஏற்க மாட்டான் என்பதையும், உபசய  
 யருகிறதே, கதைநீ அறியா யோ?

பைதி தியமீ :- ஹே தமதேவனே! யார! காலதேவனே! யானும்  
 கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். திருக்காயம் துவகுகி  
 அந்தனை விரிவாக கேள்விப்பட்டவிலும், ஆறும்  
 எம் குடிநீதகருக்கீடு ஓர் சிறிய கதை வேமாக திரவன்  
 பழி ஏற்க மாட்டான் என்பதை சில சில கால  
 திருக்கிறேன். மேலும் விதியின் சதி” என எதைச்  
 சொல்லுகிறீர்கள்? பழிபாயம் இரண்டுமே ஒன்றே?  
 மெய்யே? மெய்யே மென்றால் அதன் விளக்கம்  
 என்ன என்பதை உமடம் எம் குடிநீதகருக்கீடு  
 சூடுக்கமாக எடுக்கிறதைக் கவியம் பணிவனீயுடன்  
 கேட்கும்பொருளாகும்! **“விதி”**

காலதேவன் :- குடிநீதம்! சுகா! **“விதி”** என்பது  
 காலதேவனாகிய எம்மால் நிரீணியம் பண்ணப்பட்ட  
 தாகும்! அந்த அதிகாரம் எம்மால் ஏற்பட்டது  
 என்குல்? ஸ்வயம் பிரகாசமான **“ஆன்மா”**

விஷ்ணுமாயை மெய்மையம் தாயிடம் தோன்றிய  
**“மணம்”** என்னும் **“சொந்த பந்த பாச உறவு”**  
 மாயை மெய்மையம் திரையால் பூண்டு தனி மையினால்  
 அதற்கு ஆன்மா என்ற உண்மையான நாமம் மாறி  
**“ஜீவன்”** எனும் நாமம் மெய் ஏற்றுக் கொண்டு

இந்த சொந்த பந்த பாச உறவு என்னும் குணதோஷ விகள்  
 அறியாமையின் செயல்பாடாகிய **“நூலி”** என்னும்  
 என்னுடையது”/என்ற அறவீகார அபிவிருத்தி உண்டா  
 னை.





2  
 இதுமரியந்தம் உன் குடிநீரைகருகருக்கு  
 "பாடல் அனுபவமாகிவிட்டது" இதைகவனி!  
 பந்தமீபடாத ஆன்மா கிந்தமன திண் திறை  
 யால் பந்தமீபட்டது போல் ஆதிவிட்டது/கிந்த  
 மன திறை ஜீவன் எனநாமம் கொண்டு ஆன்மா  
 அநியாமைமிறை "நான் என்னல் என் லுடையது"  
 என்ற "அஹங்கார, அமிமான, அதிகாரம்" பெற்ற

தன்மைமிறை **"விளையாட்டாக"** விளையாடி  
 ய கர்மாவாணது **"இன்பம், துன்பம்"** அதாவது

புண்ணியமாயம் என்மும்; நன்மை தீமை என்மும்; ஸாம நஷ்டம்  
 என்மும் இருவிரையால் டிடிக்கியபடருமிட்டது. இதைதற்காலிக  
 பெரியபுத்தர் தீவர்கர் அநியாமைமிறை ஏற்றுக் கொண்டதென்ப  
 தன்ப **"கர்மாவை" "விதி"** என்மும்  
 காவதேவன் **"சதி"** செய்து, ஜீவன்மேல் திரிந்துவிட்டான்  
 என்ற **"பழியை"** எங்கள்மேல் சுமத்திவிட்டார்கள்.  
 அதனினது **"பாபம்"** என்ற வஸ்து **"கரை"** போல்  
 கின்று ஆகிவிட்டது!

1. விளையாட்டு : - "உண்மொருள்" / "உண்செயல்" / "எல்லாம் நியை"  
 ஸிஅவைகின்ப துன்பமாகவும் விளையமாகவும், விளையாகவும்,  
 உபநீதமாகவும், விதி, சதி, பழியாயம், என ஆன தன்மைமிறை  
 "எண்மொருள்" / "என்செயல்" / "எல்லாம் என்லுடையது"  
 என எண்ணத்தாலும், சொல்வாலும், செயலாலும் மாற்றி  
 அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.  
 விதியென்ற தன்மதேவனாகிய எம் அரியணமேல் யாம் அமர்ந்து  
 தர்மத்தை பரிபாலிக்கின்றோம். சூர் உண்மை யெனின யெனிருள்?  
 யாம் அமர்ந்திருக்கும் அரியணமேல் எம் தடுக்குமேல் சூர்  
 மதுபோன்ற பாறை சூர் ரோமகன இறையிவ் சுந்நி அமரண  
 "நெறவீத விடப்பட்டிருக்கிறது" / எம் தீதி, நெர்மை, நெறாணை  
 "தவறாது" அந்த ஈனமே யாம் நாசமா யோம். இது கிங்க கிப்புவாக  
 வா சிதாரதிய எவருக்குமே தெரியாத மகன்மொருள்.



2

கிறை எங்கனோடு எங்கனாய்விட்டபின்  
 யரும் கிந்த மைத் தியக்கார வதிய உய்கள்  
**அய்யன்** "ஓருவனே அறிவான். அய்ய  
 நீதி, தர்மம், ஸத்யம் அறயடிதயருது எம்  
**ஸத்கர்மாஸை**" செய்து வரும்

எம்மை கிழ்வோக வாசிகள் அறியாத் தன்மை  
 யினால் "எம்மாயல் மோல் திருக்கிறார்" என்றும்  
 "நாவன் மோல் அளித்த விட்டாணை" / "உனக்கு நாவன் நான் தான்"  
 என்றும், "பழியாயல் செய்யல் எம்மாயல்" என்றும்,  
 "நீய் கிரகம் அற்றவன் எமன்" என்றும், "நொடுங் கூற்றுவன்" என்  
 றும்; தின்னடும் பற்பவவாக பழித்தும் பேசு கிருக்கீர். தயவு  
 செய் து ஒன்று கூறு திருவம்.  
 "நன்மைக்கும் தீமைக்கும் நடுநாயகமாக, சற்றுப்பிற்புற  
 கியவிமையவறுதலின் எம்மை **நடுவன்**" என்றும்

நவம் பெற்றவர் அழைப்பார்."  
**பழி** "என்பது சொல்லாக்கும், அது வாக்காக்கும்!"  
**பாயம்** "என்பது செயலாக்கும்!"

"அதாவது பழிச் சொல் என்பது தன்மாரீகமாக, நொடுமையாக,  
 அஹங்கார, அதிகாரத்தால், வரும் அசுரத்தனமான சொல்லாண்  
 மாபடி செயல் என்பது அய்யன் சொல்லாக, வாக்காக, வரும்  
 நொடு அசுரத்தனமான சொல்லி, செய்து முடிப்பதாகும்.  
 ஆகவே **பழி** பிறந்தால் அதன் விளைவேடியா கிய **பாயம்**  
 வந்தே தீரும். ஆகவேதான் பழி ஒரிடம் என்றும், பாயம் ஒரிடம்  
 என்றும், மாந்தர் கூறுவர். கரும் பழிக்கும் கொடுமையான பாயத்திற்  
 கும் அச்சாத கவிரை சினி பழியாயத்திற்கு அச்சாதவன்"  
 என்றும் மாந்தர் கூறுவர். "கள்ளம், தயடு, சூது, (கூச்சி)  
 கிளவகாரல் பழி உண்டாகிறது. "வந்தகம், குரோதம், விரோதம்,"  
 கிளவகாரல் செயலாகிய பாயம் உண்டாகிறது!  
 பழிச் சொல் கிளவயாறல் பாயச் செயல் கிளவகாரல் வி!



2

பைத்தீயம் :- ஸ்ரீ தரும தேவனே! இப்படி  
வரும் பழியாயும் எதனினின்று  
தோன்றுகிற நன்மை சந்நிவிளக்க  
கொடுக்க சொல்ல முடியுமா?

காலதேவன் :- என் அன்பான சிநா! அவ்வீர  
ன்கும் தோன்றுகிற கிடம் "நாமு

ஸ்ரீமங்கிளா" விகாரமாக, விபரீதமாக, விரோதமாக,  
வித்தியாசமாக, வேறியமையாக, விரகதாயமாக,  
விசத் தீரமாக, குரோதமாக, குதர்க்கமாக, குதிர உணர்வாக,  
மேதயாரீனயமாக, வஞ்சகமாக, சூழ்ச்சியாக, மொறுமையாக,  
மோட்டியாக, ஆத்திரமாக, ஆவேசமாக, காணாத மோலமாக,

**"அஹங்கார அநிநாரத்தோடு  
பார்க்கும் பார்வை"** ஆகும்!!!!

கேட்கும் சூனிகளையும் வார்த்தைகளையும் மெலேகடைய  
அளித்து "சூனதோஷ" சம்பந்தம் கொண்டு  
(ப) "விவர, விகார, விவகார", சம்பந்தமும்  
"கேட்புதும்" ஆகும்!!!!

இவைகளால் வார்த்தையாகிய பழியும் செயலாகியமாயமும்  
பைத்தீயம் :- ஸ்ரீமஹானுமாயா! காலதேவா! உண்டாகும்!

பழியாயத்திற்கு விளக்கம் சூரனய உணர்ந்து  
கொண்டோம் தினி "வதி" க்கும் "சதி" க்கும்

சந்நிவிளக்கம் கொடுத்தால் நமமாக இருக்கும்!  
**"வினையும், மனமும், தேவை  
யும், ஆசையும்"** என்பது அநிநிவின

புது போலி அறிந்து கொண்டு குதிக்கும். எப்படி மெளனம்  
"வினையின் ஒளிமூலம் டாஜாவு் மனத்தோடு செயல்படும்!"  
"மனம் திறைமூலம் வேரூ செயலிடலில் வின முடியும்!"  
"மனம் அபிமான அஹங்கார அநிநாரத்தால் செயல்படலில் வினத்தோடு!!



2

கிதுதாங்கிளாய் பேரல் அனுபவநாஸித  
ஸின் "அனுபவநாஸம்"  
அமைப்பேரல்தாண் அந்த விய்யுச் சத்யுச்  
செயல்படுமா? அல்லி ஏதேனும் உறந்றம்  
உண்டா? எம் குத்திதைகருக்காக  
இறையுச் சந்று தெரிவு படக் கூறியல்  
நவம் என உம்மை தெஞ்சுகிடுமம்!

காலதேவன் :- எம் கால தேவன் பவமான சிரிப்பி புணீறற  
சிரித்தாண் யாடி மொளாண்ட சாதித் தோம்!  
பின் எம்மையுச் அநியாமலி அந்த திடமே  
அதர்ந்த யோமும் நிலையில யாளு சிரித்தோம்!  
காலதேவன் திருக்கிடடான்.

எண்ணி தூளி ஏன் அந்த சிரிப்பு?

மைத்தியம் :- புன்சுறுவாக சிரித்தீ கொண்டே புணியிலிளியே!

காலதேவன் :- எம்மையுச் விட பவமாக சிரித்த விட குகேடடால்  
புணியிலிளியே எண்ணி சொல்கிறாயே! அது எப்படி?

மைத்தியம் :- அதுதான் எமக்குத் தெரிய வில்லி!

காலதேவன் :- சிரிப்புச் சிரித்த விட கு எமக்கு புணியு தெரிய வில்லி!

மைத்தியம் :- என்ருல் அதன் மொருளாண்?

காலதேவன் :- மெய்யுச் சந்று குறுங்கக் குறுங்க சிரித்தீ கொண்டே  
நீயுச் சிரித்தாயா?

காலதேவன் :- (முதலில் திளகத்தான்! பின் அந்தித்தான்!)  
ஹேயாயா/யாடி சிரிக்கவில்லியே!

மைத்தியம் :- பின் யாடி எப்படி சிரிப்போம்? யாளு சிரிக்க  
வில்லி, நீயுச் சிரிக்க வில்லி! அவ்மம் அம்மம்  
சிரிப்பு புணியு வந்தகாக குறந்றுகுற குற அநன்  
காரணம் என்ன?

காலதேவன் :- ஆமாம் தூளி நீயுச் சிரிக்க வில்லி! யாளு  
சிரிக்க வில்லி. ஆறவி எதிரும் புதிருமாக சிரிப்பொறு  
வந்தகு (காலதேவன் மொளாண்டான் அந்தம்  
மைத்தியம் மொளாண்டானது)

மைத்தியம் :- ஆமாம் காலதேவன்! உன் யாக்கிரையே :- "எம்மையுச்  
விட பவமாக சிரித்த விட கு" என்ரு ஓர் வாக்க வந்தகு

காலதேவன் :- தில்லியே! அப்படி ஓர் வாக்க வந்தகுமம் எமக்கு வில்லி!



2

பைத்தீயம்:- ஹே தர்மம் பிரபு உயே! கால,  
கால,கால,கால,கால, தேயனே  
இன்ன மும் உணக்கு புரிய விரியா?  
காலதேயன்:- ஆமாம் அருமையான பரமாயே!  
இங்க எம்மையுமீட நினைக்காத  
இருப்பதால் இதன் உடம்பாருள்  
உணக்கே உதரியும் அதிந்நியெயின்ன?

பைத்தீயம்:- ஐயா/ **“இதை அது”** ஏதும் உங்களுக்கு

**“அதன் மூலம்”** இவ்வாறு அருளியது!

ஹே காலதேயனே! **“யாமே நீ! நீயே யாம்”**!!

ஆறாம் அந்த கண்ணம் சூர் நாடகத் துள் நிகழ்ச்சம் **“யாம்”**  
பஞ்சீகிரீதம் பண்ணியபட சூர் வினை அடிந்த தூவம்/ தூவக் கி  
ஆறல் நீயோ உலக ரகசகதை, தொழில் இயக்கம் சூர் ம்.

மாயா (கூடகம்) தூவம்! சூர்நிலையில், நீயோ நதய அம்சம்  
பெற்ற சூர் சத்தம். ஆறாம் நூர் **“வழிகாட்டி”**

ஆறல்யாமோ **“அதனைந்து”** நேராக கங்கு உந்ததால்,

அனைத்து தேயநெய் வங்கினி அம்சம். பீமஹாசிகாரினி அம்சம்,  
பெற முடியும், ஆகவேயாம் உண்ணியம் அந்தமான் **“தைகாட்டி”**!!

**“நயோ, இறை கருணை”** ஆறல்?  
மேலும் சூர்நிலையில்!

**“யாமோ பர கருணை”**!! இது

(மஹாரகஸ்யம்)  
இவ்வகிதிகு **“தர்மாதர்மம்”** உண்டு/ ஆறல் உணக்கோ **“தர்மம்”**  
மடம் உண்டு/ ஆறல் எங்கு தர்மாதர்மங்கள் திரியவே திரியு!  
இவ்வகிதிகு **“சூக்குணங்களால்”** பின்னியபட இயங்கு கிறது/ ஆறல்  
நீயோ **“சூக்குணங்களிய ஸகீயகுணம் பண்ணி”** / ஆறல்யாமோ  
நிரீக் குணம்/ நிராமயன்/ நிரிவிதாரி/ நிச்சயன்/ நிரிமயன்  
அதாவது **“பயனற்றவன்”** ஆறாம் யாம் உன்



2  
 வேமாக இயங்கியது! யாம் இந்தவேளும்  
 போட்டு நடிப்பதற்காகவே தேவதெய்வ அம்  
 ஸமான **“கண்ணையே”**

ஏற்றுக்கொண்டோம். காரணம் அவன் ஒருவனே  
 “ஒவ்வொருமாயயின்” அம்மம் பரிபூரணமாகப்  
 பெற்றவன். ஆகவே அவன் இருமையாடுவதே  
 அனைத்தும் குறைவின் நிறுடைய நிறுவருகிறதும் அதிநீரூர்  
 ஆகியும் என்ன வென்றால் **“கண்ணன் ஒருவனே”**  
**“மாயா; ஜாலக் காரன்”**  
 மதறும் அனைத்து தேவதெய்வங்களும் **“மாயையை”**  
 மட்டுமே உடையவர்களாக இருப்பார்கள். அவர்கள் அனை  
 யரிடும் **“ஜாலம்”** கிவ்வதே கிவ்வி!

மாயை: — இருப்பதை கிவ்வாமல் மெய்யும் கிவ்வாததை ஆகும்  
 மடையதுபோல் செய்வது! ஒன்றை மெய்யாகக் கருதி  
 மறுவது! உண்மையை மறுவது! மெய்யாகக் “**வேகமாக**”  
 அவகாரியங்களினை செய்வது! குறிப்பிட்ட கிவ்வியை  
 குறிப்பிட்ட கிவ்வியை மறுவது. கிவ்வியை மறுவது  
 கிவ்வியை மறுவது. ஆகவே கிவ்வியை **“இத்துக்**

**கள்”** அறிவ! **“மாயையில்தான் தன்னுணர்வு இருக்கும்”**  
**“இத்துக்களில் தன்னுணர்வு கிவ்வாமல் அறவிகாரம் இருக்கும்”**

ஜாலம்: — கிவ்வியை **“விசுவாசம்”** மாயையை வைத்துக்  
 கொண்டு ஆயர்களிடமிருந்து கிவ்வியைக் கொண்டு வந்து  
 அவர்களிடம் **“ரட்சிப்பதற்காக”** செய்வது விசுவாசமே

ஆறவ்வாயும் அடிக்கடி கூறும் என் திருடனாகிய கண்ணன் மாயை  
 படுத்திருக்கும். காரணம்?

**“மாயையை”** அவனிடம் விட்டு விட்டோம். அவ

“**மாயை**” கிவ்வியை மறுவது. **“ஜாலத்தை”** கிவ்வியை மறுவது. **“ஜாலத்தை”** கிவ்வியை மறுவது. **“ஜாலத்தை”** கிவ்வியை மறுவது.



கிஷ்கிந்தியில் "பந்தம் பட்ட ஜீயனே" அதே

வரிவமை பொருந்திய மஹானி களோ!

செய்ய வந்ததை மெய்யவர்களோ! தேவ

தெய்வ அம்மைப் பெற்றவர்களுக்கும் கூட

**"எம்மை கண்முறை"**

முடியாது! அடியவ ஆத்ம நானமுள்ளு"

**முழுட சுவை**

எம்மை கண்முறை முடியும்!  
 "மாயை கிளிவாத்தனிமையினால் எய்தும் காணமுடியாது!  
 உலகை ஒத்த விளியாடல் எம்மிடம் இருப்பதாலும் எய்தும் காண  
 மாயை எம்மிடம் இருந்தாலும் எம்மை கண்டு கொள்வார்! முடியாது!  
 உயர்ந்த விளியாடல் இருந்தாலும் எம்மை கண்டு கொள்வார்!!  
 கிஷ்கிந்தியில் எம்மிடம் கிளிவாத்தனிமையினால்?  
 இவளிடம் ஒன்றும் கிளிவா என்னும்;  
 இவள் எதுவும் செய்வ தியவாது என்னும்;  
 இவள் யேதம், சாஸ்திரம், முறையாக கல்வாதவன ன்றும்;  
 இவள் ஒரு வேலாதாரி என்னும்;  
 இவள் ஒரு பிரயோஜனமும் அற்றவன் என்னும்;  
 இவள் ஒரு மைத்தியம் போல உள்ளிக் கொண்டு இருக்கிறவன் என்னும்.  
 இன்னமும் உலகோர் மதிக்கும் நுகிக்கும் எம்மை அக்பிக்  
 கொண்டோம். எம் தயட நாடக சூர் திரதா ஸ்யின் (கண்ணனின்)

**"ஜாஸமே"**

(விளியாடல்) இதன் காரணமாகும்!

"யாம்" பந்தம் பட்ட ஜீயனும் அல்ல!  
 அவர்களிடம் ஆடலையெக்கும் மனமும் அல்ல!  
 உலகின் எந்த நாடும்பெய்க னும் அல்ல!  
 அவர்களிடம் நடத்தும் தேவ கையெழு அல்ல!  
 தேவதெய்வங்கள் ஆடும் மானயும் அல்ல!  
 அனைத்திற்கும் அத்தமரையோகமாயவும் அல்ல!  
 முடியான அகண்டாகாந்நிதிக் தியும் அல்ல!  
**"அதுவே நாம்" "நாமே அத்"**

என்ற தற்போத னும் யாம் அல்ல!

**"அந்த ஒன்று"**

ஆறாவி?  
 எம்மளவில் உண்டுள்ள  
**"ஒன்றுண்டு"**  
 யாம் கிளிவா என்னும்,  
**"ஒன்றுமில்லை"**  
 கிஷ்கிந்தியில்! மந்தியம்!!  
 மந்தியம்!!!



2

ஸத்தியத்தின் கியக்கமான குடிந்தாய்!

**“காலதேவா”**

மேலே கூறியவை அனைத்தும் ஜீவநிதியில்

இருந்தோ, நெய் உநியில் இருந்தோ யாம்

கூறவில்லை! அப்படி கூறியால், அது **“தற்பெருமை”**

ஆகும்! அது **“அபசாரமும்”** ஆகும். காரணம்: அஃ

அவ்விரண்டிற்கும் **“தர்மாதர்மம் என்ற உண்மையையும்”**

**“யாம் இந்த சுபுணம்”**

**“அந்த காலாதீத ஒன்றாகவே இருக்கிறோம்”** அந்நிதியில்

இவை மத்திய வாசகமாகும். இதன் உண்மை என்னவென்றால்?

யாம் இந்த சுபுணம், **“ஸ்வயம்மாறு பரம்பொருளாய்”**

இருப்பதால் எமக்கு கியக்கம் கிடைக்காது! ஆதலால்;

எம் **“யோகமாயாவைப்பயன்படுத்தி”**

ஓர் விளையாட்டார்த்தமாகக் காரியம் செய்கிறோம்! ஆதலால்

விஷ்ணுமாயையான **“வோகமாயை”**

உபாசை யோடு கூடியதாகும்! எமக்கே.

**“தர்மார்த்தகாமமோட்சம்”**

இவ்வே இவ்விடம்

1. பந்தத்திலிருந்து சிங்கி இருக்கப்பட்ட எந்த ஜீவர்காரணம்

எம்மை **“அறிய”** முடியாது!

2. நெய் லீக மயக்கத்தில் ஆழ்ந்து சிங்கி இருக்கப்பட்ட

சாதகர்களுக்கும் எம்மை **“உணரா”** முடியாது!

3. ஆதல் **“பாசாருபேஸ்கிதியில்”**

உள்ள **“ஆன்மசொருபுகளே”** எம்மை **“உணரா”** முடியாது!





2  
 அஸ்யின் குடி யும்; ஆனந்தாஸிரமமும்.  
 இணந்த ஆனந்த குழந்தைகளை  
 எண்ணம், சொல், செயல், நாம, ரூப, குணம், குறி,  
 வர்த்தமானங்களை கடந்து இருந்த யாம்;  
 “உவ் கருக்காகவே சந்நிதிக் கிவருகோம்!”

**“காலதேவன் ஸ்தம்பித்துநின்றான்”**

அயனூர்நம், எம்மூர்நம், ஆனந்தமாய் கந்த திருக்காட  
 சிவைய நடத்திய அம்பரம் மொருள்.  
 “கால தேவனுக்கு சேத னசக்தியை கொடுத்தது”  
 அந்தமானாம் மையழைய நிலக்கு ஆடபடுத்தியது!!  
 இருவரும் அவரவர் நிலக்கு வந்து விட்டோம்.  
 மைத்தியம்:- ஹம்ஸாஜாயாயா! ஸத்குருதேவா! ஸாந்த  
 சொகியே! கால கால தேவா! ஏன் கம்படி சிவ  
 மோல நிற்கிறீர். நம் இருவருக்கும் இருந்த  
 எழுமிய சிறிய மொலி அதன் கருணையினால்  
 கியங்கிய யோகமாயா கின்” ஆனந்த

சிரிப்பாரும். கவிசுகிமிசுவலாகத்திலி ஒர் பத மொழி  
 உண்டு அதுயாதெனில்?

**“அழகாமல் சிரிக்கமுடியாது”**

இதன் உட்கருத்து யாதெனில் பக்தியில் உருகி கசிந்து கதறி  
 “அழாமல்” ஆதம்சா ஏனையமான ஆனந்த மயமான  
 சிரிக்க முடியாது. அத்தன்மைமோல் கந்த மைத்திய  
 மூல் காவாகாவமாய் கத்தி, கதறி, பதறி, உருகி, உயண்டி,  
 அ ஆக காலம் உண்டு. அதை தாங்க நாம் அறிவீர். கிம்போது  
 நிலமொழி தோற்றம், கரும, மாற்றம், மறைவு இவை அனைத்தும்  
 எள்ளா அளவில் இவ்வாமல்” இவ்வாத தன்மையினால் “ஓரே”

**“ஆனந்த சிரிப்பு”**  
 மயமான கிவிட்டது! இதை  
 யா ணம் அறியோம்? தாங்க நாம் அறிவீர். ஆதம் அது யோக  
 மாயர் அறியும். நரோ வோகமாயா!



2

காலதேவன் :- ஹே சுகானந்தா / தூளி!  
உம் சிரிப்பொலி எங்கள் அனைத்து  
உபகந்த நிரியல் கேட்கும். அது  
குணமற்ற தன்மையினால் வருவதால்  
அவ் குடகேடும் எங்கள் அறையருக்  
கும் அந்த பாக்கியம் எங்களுக்க  
இல்லை யே எனத் தோன்றும். எங்கள்  
சிரிப்பு ஒரு குணமற்ற படைதான்.

உம் ஆனந்த சிரிப்பு அத்தீதத்தொடர் அத்தீதமானதானும் எங்கள் தேவ  
லோகத்தில் வந்து "எடுக்க" புறட்டிப் பார்த்தும் "முதல்  
**அன்பர்**" ஓர் ஓடுவர் தான்.

மைத்தியம் :- மொதும்! மொதும்! ஐயா/தேவதேவனே!  
என் காலதேவனே! வார்த்தைக்கு கொஞ்சம் அடம்  
கொடுத்தால் அது எங்கெங்கே கொண்டு போய்  
விடும். யாழ் ஏதும் அறியாத ஓர் மைத்தியமே!  
தூங்கி இதை ஆட்குகிறீர்கள் அது அருகிறதும்  
யாழ் உம்முடைய கரங்களில் தவறும் குடகேடும்  
எண்ணமோ, சொல்லோ, செயலோ அவ் குடகேடும்  
இடையாதும் அந்த ஓன்றின் கருணையினால் தரங்கள்  
இதை அயக்குகிறீர்கள். அது அயங்குகிறது. அங்கு  
எந்த காரணமும் இல்லவே இல்லை! ஒன்று வந்த  
கர்ம 1994 உடன்குடிந்து விட்டதும் அருந்த  
புழம் அது அயங்கிக் கொண்டு அருகில் கொண்டு வந்து

**புகடுவ ஆன்மர்க்களின்**

ஓர் அடுத்த வேண்டுகூறும், அவர்களின் நிமித்தம்  
யாழ் ஓர் காலத்தை **"கணரித்துக்"**

கொண்டதாலும், எம்மது குடுகேவரின் ஆணையின்படி  
நீங்கள் அனைவரும் **"இதை"** யாழ் நடத்திச்

செய்யவேண்டும். **"ஆனந்தமாக"**  
**"சஞ்சாரம்"** எய்துவதெனும். அது

காலதேவனாகிய உம் கருணையின்படி யானால் எய்தும்  
நடைபெறும். நடைபெறும் ஆடி யாழும் காரணம்



## 2 “நாள்காட்டியாகிய”

காவல்கடவுளே நீர்! உன் மாநீயயில்  
 புடாதது எதுவுமே கில்லெயனவாம்! தன்  
 வீட்டுவிளக்கு ஆறும் அந்தம் கிட அது  
 சமீபதியாது” அதுபோல உம் அயம்கில்  
 வாமல் கில்குறையுமீ நொடவுமீ அடியாது!  
 செயல்படுத்யுமீ அடியாது!

காவலேயன்:- ஹே பூமா தே! உம்மோன்று உணர்ந்த  
 நிலையில் **“பணிரிந்து”** உரானமாதயில்

செல்லும் மந்திரண்கள் தக்கலியில் எங்கும்  
 மார்க்க அடியாது “பணியு உள்நக கணியு”  
 அதிய கில் விறண்டு உம் கிடத்தியேயே தோன்  
 றியதொகயாம் மிரமணைகாகச் சொல்லுவோம்!

மைத்தியம்:- சரி சரி சரி போதுமீ போதுமீ! நாம் வந்த  
 காரியத்தை கவனிப்போம். விதியின் நிலையில்  
 பழி மாபம் எம்படி நிகழ் சிறுதானிய நல்லகூற  
 யில் விளக்கினீர்கள். அதை உரைய சகத்தில்  
 சொல்வது என்னுமீ?

**“புழிச்சொல்லே, பாபமாக”** வடவெங்கிலுது  
 அவையுதரே?

காவலேயன்:- சரியாகச் சொன்னாய் தான்! அடிகளே!  
 அதைமீ போயே **“விதியின் சகியும்”**

நடைமையு மின்றென்கையுமீ நீ உரை அடிய  
 உமீ அது உமீக்கு ரிசாகதா?

மைத்தியம்:- ஹே காவல்கடவுளே! யாம் என்னதான் தெரிந்  
 திருந்தாலும் யாம் சொல்லாத விடதான்கள்  
 திருவரக்கரல் சொன்னால், காவல்திற்கு உட்பட்ட  
 ரதஸ்யங்களை நம் காவலேயனே சொன்னார் என எம்  
 குகத்தைகள் சாந்திமாற வந்துகீ கொள்வார்களே மாந  
 டிகள்; அதவே அனையுமீ அங்கனிவி குவா கீகாவையே  
 சந்நுசுகூக்கமாற விளக்கத்தடன் சொல்லிவிடயும்!



காலதேவன் :- **“வகு”**

என் ஞால், இந்த ஜீவர்களின் புண்ணிய யாமமென் னும்திருவினைக ளையும்தாமக் கொள் பதுவீழ் அயர்க ளாகவே அயர்கள் அறியாமையினால் தாமே விரும்பி வெற்றுக் கொள்வீடுகள் என்தே மொருள் கொள்ளவேண் டும்!

பைத்தியம் :- இது எப்படி தரவ தேவனை! முடியும்? அந்தீயர்களுக்கு மனம் திருப்பதால் அன்பதுன்பமாகிய புண்ணிய யாப்து றையும்திருவினை யாப்து “இதுவேணும் என்தும்து” இதுவேணும் என்தும்து; இதுவேண்டாம் என்தும்து. உணர்ந்து இன்பமாகிய புண்ணியத் தைமட்டும் ஒற்றுக் கொள் யார்களு தலிந துன்பமாகிய யாப்துறா எக்காரணம் கொண் டும் வெற்றுக் கொள்ளாமட்டார்கள்! அய்யாவுளே இவ்வா தயர்க ளா இன்றைய மக்கள்?

காலதேவன் :- ஐயா! சுகதேவா! நீசொ லீயநத யாம ஒற்றுக் கொள்வீடும்து அதுவீடுகள் சுவயத் தாமத்தினை அறியவேறா? “விதியின் வாயிலே தான் மதி செல்லும்” என்தும்து; “முந்நகல் செய்யின் அந்நகல் அறியும்” என்தும்து; “கருவரும் பின்னே மதிசெல்லும்” முன்னே என்தும்து; “வினைவிதைத்த யன் வினை அலய்யாள்; “வினை விதைத்த யன் வினை அலய்யாள்” என்தும்து; இன்னும் பல விதமாக சொல்லியிருக்கிறார்கள் நம் முன்னே இவற்றி லிருந்து அயர்க ளைப்படிதம்ப முடியும்?

பைத்தியம் :- ஐயா விதிக்க கடவுளே! இத்தனை யதாமத்தினைத் கூறிய நீ அப்படியும் ஓர் யதாமத்தி உண்டென்பதை உறுத்தி விட்டாயா? அதுவது

**“விதியை மதியால் அறியல்வா”**  
என்தும்து கூறியிருக்கும் போது இன்றைய ஜீவர்கள் அத்தனை அயர்க ளாக என்தும்து?



2

காவதேவன்:- சூத்தய் மைத் தியம் போல்  
 மாறி மாறி அநாதையே சொல்கிறாயே!  
 "கெடுபவனே கெடு எண்ணுவான்"  
 "மதிசூதலில் கெடும்போலும் ஆளுர்  
 யின்தான் கெடுதடையில்தாமல்  
 தாமதமும்!"

மைத்தியம்:- சூதயம் உண்மைதான் ஆனால்  
 இப்படி கெடு எண்ணினால் கெடுதான் விளையும்  
 என நெரியாமல் திசீ தீவனை மயக்கிவைத்து  
 எது? கிங்குலகோ குன்று தேயில் செய்  
 கிற நேசுதயாநீ?

காவதேவன்:- கடகடகடகடவென சிரித்தான் காவதேவன்  
 சிவநானே கிம்பாடீதின் சூத்தியம்! அநாதை

**“வீதியின் சதி”**

நானே நிரிளக்கம் கேட்டாய்?

மைத்தியம்:- ஓ எம்மையனே! சொல்லாதற்கு நன்றாகத்தான்  
 இருக்கிறது. ஆனால் அது ஆர் தேவநையான வாரித்தை  
 கிவியா? "விதிஎன்றால் தீ" அநாதை விதிதேவ

**“சதி”**

காவதேவன்:- ஐயா தூளிபகவானே! அளித்தும் உணர்ந்த  
 நீயா கிம்பாடீதின் கெடுவியைக் கேட்கிறாய்? ஒகோ!  
 அது உன்கேள்வி அல்ல! உன் குடிநீரை கிவியின் கைகம்!

மைத்தியம்:- (கவகவகவகவ வென சிரித்துக் கொண்டே) யாம்  
 பாடம் கேட்க வந்தோமே தவிர. பாடம்  
 நகரமாத கேட்கிறார்கள் - சொல்லங்கள் மாறியோம்?  
 இறைவனைய உணர்விடம் சதிஎன்றதற்கு குணம் எய்யாது  
 உண்டாயிற்று!

காவதேவன்:- ஓ தூளிபகவானே! "குணமாயினால் இறைவன்"  
 "குறைவின் என்றால் குணம்" அது வீத்தியயாசகம் தான். கடுகூ  
 யெய்யான எமக்கு சதி தேவையிலி! அது எல்லிடம் வரவும்  
 கிவிய! அநாதையம் பிரயோகிதகயம் கிவிய! அதை குர்வண்கை



## நீரைதக்க கொடுக்கிறயோ அதைத்தானேநீவாங்கவேண்டும்

“நீரைதக்கிறதையோ அதைத்தானே  
நீ உண்ண வேண்டும்” நீ ஒன்றை உதைக்க  
அதை அதைத்தான் உண்பாயா? அல்லது அயன்  
ஒன்றை விதைக்க அதைத்தான் நீ உண்பாயா? அதைத்தான்  
நன்றாக உணிக்க வேண்டும் - அதைத்தான் அளிப்பே சொல்கிறேன்  
“உரி விதைத்தவந்தான் விரையை உண்ண வேண்டும்”  
“திரு விதைத்தவந்தான் திரையை உண்ண வேண்டும்”  
பைத்தியம்:- அறியாமல் செய்து தவறுக்கும் குண்டியா?

காவலேயன்:- ஆகுந்தா! இது தண்டனை அல்ல! **இருந்தி**  
**நடக்க ஓர் வாய்ப்பாகும்!!**  
பைத்தியம்:- ஆயா கடுமை கிடவே! காவலேயா! அதை சற்று மாற்றி  
அமைக்க வேண்டும். அதாவது செய்த முன்னியதி உலிருந்து  
சற்று எடுத்து “பிராணஸ்பாரிம்” (மாற்றுப் பொருள்)

பண்ணலாகாதா?  
காவலேயன்:- ஓகோகோ, ஆலோக உறவை உண்கும் வந்து விட  
டதா என்ன? உன்யாரித்தை **“சம்திங்”** தானே?

பைத்தியம்:- ஆபகயான! யாச் சற்று மேல்நீதிமாதச் சொல்  
வேன் அதை **“டீ”** என்று உடைத்து விட்டே?  
காவலேயன்:- ஆயனே! தாவி! அங்கெல்லாம் **“வெட்டு ஒன்று”**  
**“துண்டு இரண்டு”** (அதுவே உலகாது) **“நடுக்கண்ட**  
நியாயம்” என சொல்லியதுண்டு. வேறு ஒன்று அமாண்ட  
மானபதியைச் சமத்தவியியே! **“நீ கொடுத்தவைகளை யே**  
**நீயே சாப்பிட்டு விட்டு எம்மிடம் வா என கடுமையாகக் கொடுக்க**  
**அதைத்தான் உண்ண”** ஆனால் இன்னும் அவன் துணிபுத்தையே  
இன்பமாக கிணங்கிடுகிறான். **“இன்பமே துன்பமாக மாறுகிறது”**  
**“துன்பமே கிணங்கியும் மாறுகிறது”** கிணங்கியும் துன்பத்தையும்  
மாற்றி மாற்றி கிணங்கிடுகிற தவிர



கருணையே வடிவான **எம்மை** ஏறெ  
 ருத்தம்மா நீக்கிறுநீ தில்லி. தாரணம். இதே  
 ஆந்திரமுடைய காரல் அனுபவிப்பதை அவதல்  
 மறக்க முடியவில்லை. **மோழம்**  
 "மோழம் பாபம் அநியாது என்மம்"  
 "கோபம் பாபம் அநியாது என்மம் நம்மம்"  
 "கேரளம் பாபம் அநியாது என்மம் நம்மம்"  
 "கேரளம் பாபம் அநியாது என்மம் நம்மம்"  
 "கேரளம் பாபம் அநியாது என்மம் நம்மம்"  
 "கேரளம் பாபம் அநியாது என்மம் நம்மம்"

மைத்தியம் - ஓரம் மூலம்! காவலே வா! இது முடிக்க முடியாத  
 ஓர் மூலம். இதை மட்டும் விளக்கி விடும்!  
 விதி என்மது இறைவனில் விதிக்கப்பட்டதில். அவரவர் செய்த  
 புண்ணிய பாப **விதி** என்மது தெரியாது விட்டது.  
 அது மனதில் (எண்ணத்தில்) சம்பந்தம் என்மம் உரை முடிந்தது!  
 ஆறவ்?

அநியாமல் செய்தும் புண்ணிய பாப விதியை இந்த தூவங்களோடு,  
 மந்தியம் கை கட்டி எழுந்தோடு அநியந்த நன்மையினால். தாம  
 கியங்கியம் முடியாது. கியங்கியம் முடியாது. இதுவே உண்மை!  
 ஆறவ்?

இதை கருத்துடன் கியங்கியம் **மாயாலை**

செயல்படுகிற தென்மதும் பெரிய உண்மையாகும்!  
 ஆகவே கருத்து - அவன் அல்லி அனுபவ அளவையாக உண்மம்.  
 நடப்பதில் உண்மம் நாயாயன் செயலென்று. எவ்வாறு? சார்  
 செயலென்று. பவவாருக பருகி உண்மம் சார் செயலென்று.  
 "எங்கே உண்மம் உண்மம் கருத்து!"

- 1. இந்த உண்மையில் விதியை உண்மாய் யானது எப்படி தம்முடைய சாமர்த்தியத்தினால் கியங்கியம் கருத்து?
- 2. இவ்வாறு (உண்மையில்) கருத்திற்கும், அதை அருமியுடைய தாம கருத்து உண்மம் எப்படி கியங்கியம் உண்மம் கருத்து?
- 3. இந்த உண்மையில் மனதிற்கா? மாயைக்கா? (மனம் எண்ணம்)
- 4. (மாயை செயல்) இந்த உண்மையில் தெரியாது எப்படி?
- 5. இதை அனைத்தையும் விட்டு விட்டு ஆதீமனம் மனது உண்மம்?

1. நல்லி யோ தீயி யோ இந்த உண்மையில் அநியா வண்ணம் எம்மாய் தம் சாமர்த்தியத்தினால் புதிக்கியை தீயிக்குகிறது எப்படி யென்றால் "நீதேவைதீயும் ஆறவையும்" **அளவோடு**



2

திரிவாமல் தேயைக் கு அநிகமாத ஏநீருயம் ம நடக்  
கவேண்டிய விநிமீபயனை எவரு ம் அறியமுடியாமல்  
தருக்கமுடியாமல் அசிக்க வைத்து விடுவீ எம்  
“லோகமாயா வாகிய விஷ்ணுமாயை” அதற்கு  
இரண்டொரு உதாரணத்தகடுகளுக்கும் கவனிக்கவும்!

பெட்டான் ஓர் கயிறுதேடினார். ஓர் சூரியர் ஓர்  
விளக்குகளைக் கண்டார். சீர்மீயம் கயிறுபொலிசுருண்டு கிடந்தது. அதை  
கயிறுதான் என எடுக்கப்போகும் போது. அந்த சீர்மீயம் சொல்லுமா?  
நான் கயிறு அல்ல. நான் சீர்மீயம். என்னைத் தீண்டாதே, என்னைத்  
தீண்டினால் நான் உன்னைத் தீண்டி விடுவேன் என சொல்லுமா?

**“அவன் விதி எம் சதியால்”** (மாயையால்) முடிந்தது!  
ஓருயன் புலவாரியல் புல அறுத்துக் கொண்டு இருந்தான். ஓர் பள்ளி  
மாணவகுதியில் அடிக் குதியாக பசும் புல இருக்கக் கண்டான். அம்  
புல அறுக்க அதைச் சீர்மீயம் சொன்னார். அது ஓர் “முறை தீர்த்துக் கொள்”  
அந்த முறை தீர்த்துக் கொள்ளுமா? என்னிடம் வராது. வந்தால்  
உன்னை என்னிவி அழைக்கி சாதடித்து விடுவேன் என சொல்லுமா?

**“அவன் விதி எம் சதியால்”** (மாயையால்) முடிந்தது!  
என் சல் என்னை ஓர் வகை மீது சீசிகள் சிடர்விட்டு எரியும்  
அகல் விளக்கை பதம் என எண்ணி அவ் விளக்கின் விதுயாயும் அதை  
விளக்கு சொல்லுமா? என்னிடம் அதிணி இருக்கிறது. அது உங்கள்  
எரித்து சமீபவாக் கிவிடும் என சொல்லுமா?

**“அவைகள் விதி எம் சதியால்”** (மாயையால்) முடிந்தது!  
அவ்வப்போல் விளக்கம் நிறைய கொடுக்கலாம். அதைப் போலவே இந்த  
அறியாமையின் ஜீவர்கள் அவர்கள் வினையை வைத்து எம்மையை  
அறியாமலாக செய்வதெல்லாம் சிறவ் சிறு!

**“வினை ஜீவதையக் கமாரும்”!!!**

ஆதல் அதையால் **“எம் சதி”** எனும் மயமரல் ஏதேனும் சொள்  
ஓர் திரிவாத இகம் எனச் சொல்லுது அந்ததம் **“மாயை”**  
ஆதலும், எம்மையை விடுகொள்ளியிருந்தமாயா மணமாறுதல்  
குறைதொ ஊதற் சீரையால் “அவைகளுக்கே மது உயமா என இருப்பைக்  
கொடுப்பது போல் ஓர் நினைவுச் சிமைய உண்குமன் னி விடுகிறது





2

**“ஸ்பாய்”**

நாமரூப குணமாகிய கற்பனை **“ஸ்பாய்”**  
**“மணர்”** இன்றோ உன்மை! இதுமாயற மனதின்  
 மயக்க அயக்க மெய்நீறி உன்மை அல்லீம். இதற்கு  
 ஸத்தியமான ஆணையுக்கு மொய்யான ஜீவன்  
 என்ற மட்டம் சூட்டியட்டு அதற்கு விளக்கித  
 சேகரித்துக் கொண்டு அவ்வப் பகுதிநீர் இந்த ஜீவன்.  
 இதவே எம்மாயக்கீழ் அல்லீவரு ஜகத்திற்கும் (நாம  
 ரூபத்திற்கும்) நடக்கம் இந் நாமமாகும்!

3. இந்த ஜீவமயக்கம் மனத்திற்கே யல்லாமல் மாயைக்கு  
 இல்லவே அல்லீம் காரணம் இவ்வாறாக இருப்பது தாதுகாட்டுவது  
 எம்மாய யாகும்! இந்தமாயை செயல்பட அல்லீயுயரால் இந்த  
 மனம் இல்லவே அல்லீம்! **“நாமரூபம்”**  
 மாயை யென்குவி அது

**“குணதோஷம்”**  
 மனம் யென்குவி அதுன் ஆமாயை இல்லீயென்குவி அதில் தோன் றிய மனம் இல்லீயெனவாம்.

4. ஜீவமயக்கம் மனத்திலே என்ருவி பவவதிகர் இல்லவே அல்லீம்  
 அதற்கு **“ஒரே”** வதிதான் உண்டு!

- a. இந்த ஜகம் அனைத்தும் இறைவன் மொருநீர் தன்.
- b. அனைத்து தியக்கமும் இறைவன் தியக்கமே.
- c. புண்ணியமாய கர்ம என்மது நம்கவனக்குறைவாகவு நான், என்குவி  
 என்ருதையது என்ற அல்லீகர அயிமாணத்தால் உண்டாகுது.
- d. இந்த புண்ணியமாய கர்மக்கீர் எந்த உச்சாரணியும் அன்றி எல்லாம்  
 எல்லாம் உன்ருவி, எல்லாம் உன்ருதையதே என நீர் இவ்மகலிதெருவி.
- e. நாம் இறைவனின் குடித்தே. இது ஜகம் நம்குருதயுடையது. இந்த  
 ஜகத்தில விளையாடலாம். ஆனால் உரிமை கொண்டு டாடகீ கூடாது.
- f. நடப்பதைத்தம் நம் விளைய வைத்து நடக்கம் இந் நன்மை  
 யானதாரியம். இவ்ருகை அல்லவே அல்லீம், எல்லாம் நன்மைக்கு  
 என அமைதியும், பேரமம் என்ற இறைவன் கொண்டு அவன்யம்  
 இந்த **“ஜீவமயக்கம்”** இவ்வாறாக அடியும்.



2

கொண்டேயே ஆரம்பம் காண்பதற்குமுன்பே  
நாம் அல்லா! என்னும்! நாமே பரமாத்மன் எனினும்!  
நாமே பரமொருமாதிரி பரமீரம்மம் எனினும்! என்னி  
“சாதனை செய்வதை கண்டிப்பாக விடாதித்தேவனும்”  
நாமே குறைகூறிகள் குழந்தைகள் மீது ஆதம்  
நானும் சந்தியமா கருது. என்னதான் உலகம் கிவிலி.  
உறுதி கிவிலி அனைத்துமொருக்கொண்டி கிவிலி எனினும்

நீ மலிபகோடி காலம் சொன்னதுமே, அவை கிவிலாமல் போகிறது.  
அனைத்து உன்னை கிவிலாமல் செய்து விடும். ஆனால் அனைத்து நான்கு  
கேள்விமதிவிடில் கூறியபடி “அனைத்து சாதனை செய்து”  
“உலகையும், அதன் மொருக்கையும், அதன் உறுதி முறைகளையும்”  
அனைத்து கிவிலிக்கொண்டி, நாமே குறைகூறிகளையும்”

## “நம்கற்புசொருபமான்”

நாமே குறைகூறிகள் கிறையகொண்டி “சுவகூறிகொண்டி” எந்த  
விடிகொண்டியும் கேள்வியும் கிவிலாமல் “சாநீயாநீயிணாமாத”  
விடிகொண்டி நம்கூறிகொண்டியொண்டி “கூறிகள்”

நாமே நீயிவிலிமேலும் விடிகொண்டி யிவிலியும், சாதனையும்  
கிவிலி “நாம் அதுவாகவே” இருப்போம்!  
இவைகள் அனைத்தையும் எவ்வாறு காலகால தேவன்  
முறையாகச் சொல்லி முடிக்கிறான்.

மைத்தியம் :- சூழ்நிலை! சந்திரன்! சந்திரன்! சந்திரன்!

## “யமதர்ம ராஜாவே”

இயமநியமங்கள் உருவாக “யமதர்ம  
மைத்தியத்தின் மீது அனைத்துக்கொண்டி உணர்ச்சியும்.  
உணர்ச்சி கிவிலி (ஆனந்தநம்பம்) விடிகொண்டி  
கூறிகொண்டி? கிவிலி அனைத்துக்கொண்டி கிவிலியும்  
உணர்ச்சி உணர்ச்சிகொண்டி? முடிவென்றும் யிவிலி கிவிலி  
“யிவிலி யமதர்ம” விடிகொண்டி “விடிகொண்டி யமதர்ம”  
யமதர்ம? உலகமெல்லாம் யிவிலி நாமமும், யிவிலி கிவிலி.  
நாமமெல்லாம் யிவிலி கிவிலி கிவிலி கிவிலி;



2

“கங்குசரீவ சதா ஓலித் துக் கொணர் டிருக்கும்  
பநீராம், ஜெயராம், ஜெயஜெயராம், ஓம்!”

அதனுடைய **“காந்தம்”** அகரவது  
பக்தியின் **“பவார்”** எப்படி இருக்கிறது?

என்ன கித்யாயாம் உன்னிடம் கிண்கிண்புகைக் கொணர்  
டிருக்கிறோம். “உறு” தொழக்க வில்லி. ஓர்

அளவா சிந்தியப் போல் என்மையே சையத்த தண்ணி கிமை சிவிலடம்  
பார்த்துக் கொணர் டிருக்கிறது!!! இதன் அர்த்தம் எங்கே புரியவில்லையா?

காலதேயன் :- வே சுகதேவா! ஓ தூளிபாமா! எங்கு பட நாடக  
சூந் திருதானியின் அக்சுடே! என்னே உன் நடிப்பு?  
என்னே உன் மாயமற்ற **“ஜாவம்”**!

எந்தவொரு கத்தியும் உன் போன்ற நடிக்கும் ஓர்  
மலா மாயகக் காரண முடியாது. அது அறிமாரண

“உன்னி உளாயடி உணர் எந்தவொரு கத்தியும் எய்கும் கிளையாது!”  
உன் கிளையே **“பணியும் கணியும்”**

டிருக்கே அமைந்த ஓர் பக்திய ஆன்மாவை காண்பது  
அநித்யம் அநிகாண்டி அப்படியே யாம் பேசிக் கொண்டு  
போதல் நீடிப்பிடுவாய். கந்த ஆனந்தாந்ரமாவது,

**“கேரத்திராமல்ல”** அது ஓர்

**“நான பூமி”** காரணம் பக்தியின்

“சுகரமாயம் நானத்தின் அந் தியமாயம் அமைந்த  
**“பநீராம், ஜெயராம், ஜெயஜெயராம், ஓம்!”**

பக்திய ஆன்மாதிக் துக்க **“பிராண”** சக்தியும்

தன்னி உணர்ந்த வர்களுக்க **“ஆத்ம”** பிரகாசமும்

எந்த பயிற்சியும் முயற்சியும் சமஸ்தியம் அவ்வமலிக்ரமவந்து  
கூகவியகம் முடிந்த அருத்து புதுயகம் கிருதயகம் ஆரம்பம்  
வரையினம் அறக சித்தகக் கூடியது. இதன் விளைவு என்ன வயிற்சுர்



முதலில் உன் வருகையையும், உன் கருத்துக்  
கனம் சிறமேல் கொள்ளு ஏற்றுக் கொள்வதையும்,  
நீயே உன் திருடனாகிய தண்ணீர் அலகூழைத்  
திறையும்; பந்தமூலாநாநியாகிய பந்த ஆர்ச்சனை  
யருடைய அலகூழியின் பேரியல் கிருக  
பந்திராம்; ஜெயராம்; கையஜெயராம்; ஓம்!  
என்ற மூலம் நினைக்கிட்டு உறையெடுகிய  
தாயும். கதைகிவந்த அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்டு

தாயும் கிருக **“ஓர் அனசாயயாஸ்து”**  
“ஸ்யம் பிறகொகையிறகொமியகாக”!

மைத்தியம் :- போதும் மையனே போதும்! காலத்தின் அநீ  
தேவனான காலதேவனே! கதைக்கவிர யாம் ஓண்டும்  
உள்ளிடம் கேட்கும் போய் தில்லி.  
இனிதாங்கள் சென்று வரவாம் / இம்மைத்தியத்திந்தும்  
அலகூழி தாருங்கள் என என் பந்திரவதேவன் சிவமயிலி  
பணிநீய் நினி ஓம். என் காலதேவன் கிருக மைத்திய தீதை  
ஆரத்தூலி ஆத்தமிடரு ஆசிரியங்கிவந்தும்!  
ஹேயாயா! தாங்கள் அடியேனையும் அசீர் வசிக்கவேண்டும்!  
உங்கள்மீ போன்றவர்கள் கிருக சிவிரவாகம் தேடி அகந்  
தாயும் கிடைப்பது அரிதுமாம் அரிதெனும். எனக்காக  
கொண்டிருக்கும் போதே யாம் கிருகாரா நிலையகடந்து

**“அது கிதுவாகி கிது அது”**

ஆத என் காலதேவன் என் அன்புக் குத்தந்தையாகி  
ஆத கிருகத்தூலி, அஸ்தமஸ்த சைலயாகம் செய்து,  
உச்சி மொந்து முத்தமிடரு

அன்பும், கின்பும், என் றென்றும் **“நீயே அது”**

**“அதுவேநீ”** இது மத்தியம், மத்தியம், மத்தியம்!  
ஆதும் மூலம் பிற எயயநியந்தும் உன் **“தொழில்”**

தொழில் நமம் பின் நிலையிற் செய்வாயாக  
**“யாமேநீ நீயேயாம்”** எனக் கருவிலடரு





*Abode of Love  
You Are Everything!*